

ЯК АНГОЛ ПРИЙШОВ ДО МЕНЕ

ТА ЙОГО ДОРУЧЕННЯ

І браті, мабуть... І я бачу тут декілька магнітофонів, і вони це записуватимуть, звичайно. Будь-коли, як ви захочете точно дізнатися, що Дух Святий сказав до вас — зверніться до тих братів, у яких оці магнітофони, вони зможуть одразу ж прокрутити це, ви зможете точно прояснити своє питання. І слідкуйте та дивіться, чи воно не станеться саме так, як Він сказав, розумієте. Коли ви чуєте, як це звіщає: “ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ: ‘Якась певна річ, або оце буде отаким чином,’” — або просто перевірте та дивіться, чи то правда чи ні. Розумієте? Завжди так.

Отож, лише за невеличку основу... І я просто досить-таки щасливий, що нас тут присутня лише невелика кількість. Ми просто земляки, хіба не так? Ми не, ніхто з нас, не є чужинцями. Ми не... Я можу просто застосовувати свою кентуккійську граматику і почуватися нині просто як вдома, тому що ми—ми просто... І я тепер не цураюся Кентуккі, якщо тут є хтось з Кентуккі. Чи є тут хто з Кентуккі? Підніміть свою руку. Оце так! Я повинен почуватися як вдома, чи не так? Це дуже добре.

Моя мати керувала пансіоном. І одного дня я пішов туди, щоб дізнатися... Там розмістилася велика група людей, і стояв великий довгий стіл. І я сказав: “Хто з вас з Кентуккі, підніміться.” Всі піднялися. І того вечора я пішов до церкви, до своєї церкви, і я сказав: “Хто з вас з Кентуккі?” Всі піднялися. Тож я сказав: “Що ж, це дуже добре.” Місіонери добре попрацювали, тож ми вельми вдячні за це.

Тепер, у Посланні до Римлян, 11-ий розділ і 28-ий вірш. Уважно прислухайтеся до читання Письма.

Щодо ж Євангелії — вони вороги заради вас, а щодо обрання — улюблені за... заради батьків.

Бо дари та покликання Божі — невідкличні.

Помолимося. Господи, допоможи нам сьогодні, коли ми в побожності наближатимемося до цього, всім нашим серцем, у щирості, все це сказано лише задля Твоєї слави. І допоможи мені, Господи, і вклади просто в мій розум лише те, що має бути сказано, і те, скільки сказати. Зупини мене, коли це буде Твій час. Я прошу, щоб кожне серце прийняло все це для користі хворих та тих, хто в потребі, в цій аудиторії. Бо я прошу це в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Отож, я хочу приступити до цієї теми якраз поки нас мало. І—і я постараюся не тримати вас дуже довго, я покладу отут свого

годинника і, як зможу, постараюся відпустити вас вчасно, щоб завтра ввечері ви знову могли бути тут. Отже, перебувайте в молитві. Я не думаю, що хлопець навіть роздавав картки. Я взагалі не питав його, чи він. . . І якщо вони не робили цього, чи, робили вони це чи ні — це не має значення. В нас отут є картки, в будь-якому разі, якщо нам потрібно буде викликати декількох. Отож, якщо ні, що ж, ми лише дивитимемося за тим, що говоритиме Святий Дух.

Тепер, якщо ви слухатимете уважно. . . Ось, це може. . . оскільки я. . . Нас тут дуже мало, це слушна нагода сказати це, бо це—це стосується мене особисто. І ось чому я прочитав сьогодні це місце Писання, щоб ви могли зрозуміти, що дари та покликання — то не є чимось таким, що хтось може заслужити.

Павло, говорячи тут, сказав: “Юдеїв, у Світлі Євангелії, було засліплено та відкинуто від Бога, це заради нас.” Але в попередньому вірші, сказано: “Увесь Ізраїль спасеться.” Увесь Ізраїль спасеться. Згідно обрання, Бог Отець полюбив їх та засліпив їх, щоб ми, погани зараз могли мати місце для покаяння, щоб, через Авраама, його Насіння могло благословити увесь світ, згідно Його Слово. Бачите, якою є Божа верховна влада? Його Слово просто має бути таким. Він просто не може бути нічим іншим. І тепер ми, за. . . Бог обрав нас; Він обрав юдея; і Він. . .

Оце все є Божим передбаченням. Коли Він говорив про них, що має статися — Він передбачив це. Тепер, Бог, щоб бути Богом, Він повинен був при початку знати кінець, інакше Він не був би безкінечним Богом. Бог не бажає, щоб щось загинуло. Ні в якому разі! Він не хоче, щоб хтось загинув. Але при початку початків днів, світу, Бог докладно знав, хто спасеться і хто не спасеться. Він не хоче, щоб люди згинули: “То не є Його волею, щоб хтось загинув, але Його воля — щоб спасти всіх,” — але Він знав від початку, хто спасеться, а хто ні. Ось тому Він міг передректи: “Станеться *оце*. Станеться *оте*, — або, — *оце* буде *отак*. *Оця* людина буде *отакую*.” Розумієте?

Він міг передбачити це, тому що Він є безкінечний. Якщо вам знати, що це означає — це просто “не існує нічого такого, чого Він би не знав.” Бачите, Він знає. Авжеж, нема нічого, починаючи ще до того, як виник час, і після того, як вже більше не буде часу, розумієте — Він все одно знає все. Все в Його розумі. І потім, як Павло сказав у Римлянах, 8-ий та 9-ий розділи: “Тоді чого ж іще Він докоряє?” Тож ми бачимо це, але Бог. . .

Подібно як проповідування Євангелії. Хтось сказав: “Брате Брангаме, ти віриш Цьому?”

Я сказав: “Поглянь-но.”

Сказав: “В такому разі ти маєш бути кальвіністом.”

Я сказав: “Я кальвініст, доки кальвініст знаходиться в Біблії.”

Ось, на Дереві є гілка — це кальвінізм, але на тому Дереві іще є гілки, також. На дереві гілок більше ніж одна. Він просто хотів вивести це туди до Вічного Збереження, а потім ви переходите до універсалізму, і ви спускаєтеся іще кудись, цьому нема кінця. Та коли ви пройдете через кальвінізм, поверніться назад та почніть з армініанства. Розумієте, на Дереві є іще одна гілка, і іще одна гілка, просто продовжуйте далі. Все це разом складає Дерево. Тому я вірю в—в...в кальвінізм, доки він залишається в Писанні.

І я вірю, що Бог знав ще перед закладами світу, обрав Свою Церкву в Христі, та забив Христа ще до того, як світ було закладено. Писання сказало так: “Він був Ягням Божим, що було заколене від закладин світу.” Розумієте? І Ісус сказав, що Він знав нас іще до того, як було закладено світ, Павло сказав це: “Він—Він знав нас та призначив наперед усиновити нас Ісусом Христом ще до того, як було витворено світ. Це Бог. Це наш Батько. Розумієте?”

Тому не турбуйтеся, колеса обертаються якраз так як треба, все наступає вчасно. Єдине тільки — ввійдіть в ці оберти. І то є—то є добре щодо цього, тоді ти знаєш, як діяти, коли ти входиш в ці оберти.

Тепер, зверніть увагу: “Дари та покликання — невідкличні,” — це єдине, як я міг би—міг би за Писанням розташувати своє покликання в Господі. І, вірю, що я цього вечора разом з друзями, які, певна річ, зрозуміють це та не думатимуть, що це стосується особистості, але щоб ви могли мати певне уявлення і знали, що саме—що сказав Господь про те, що Він робитиме, і побачили, як щось рухається, і потім йшли в цьому.

Тепер, спочатку, перше, що я взагалі пам’ятаю — це видіння. Перше, що я можу пригадати в своїй пам’яті — це видіння, яке Господь дав мені. І це було багато-багато років тому, я тоді був ще зовсім малим хлопчиком. І в мене в руці був камінчик.

Ось, я вельми перепрошую, я пам’ятаю, як я носив довгу сорочку. Я не знаю, чи ви (хтось із вас) досить старшого віку, щоб пам’ятати, коли малі хлопчики носили довгі сорочки. Хто з присутніх тут пам’ятає, коли діти носили, так, довгі сорочки? Авжеж, я пригадую, в моїй малесенькій старій хатинці там, де ми жили, я повзав по підлозі. І хтось, я не пам’ятаю, хто саме, ввійшов. І мама зробила мені на сорочці отаку невеличку—невеличку блакитну нашивочку. І я ледве-ледве ходив. Але я тоді повзав, і я тицяв своїм пальцем в сніг в нього на ногах, і поїдав сніг з його ноги, коли він стояв біля вогню, грівся. Я пам’ятаю, як моя мати різко смикнула мене за це.

І потім, наступне, що я пам’ятаю, було, мабуть, двома роками пізніше, в мене був невеличкий камінчик. І це було зі мною приблизно в три роки, а моєму маленькому братикові тоді щось не було ще і двох років. І ось ми гуляли на задньому дворі, там, де було місце для трісок, куди привозили дрова та рубали дрова. Хто

пам'ятає ті дні, коли привозили дрова на задній двір та рубали їх? І навіщо мені було сьогодні вдягати краватку? Я—я просто як вдома.

Потім, коли вони... Там на старому дворі для трісок біг невеличкий струмочок, що витікав з джерела. При тому джерелі лежав старий гарбузовий ківш, де ми начерпували воду та набирали її в старе відерце, старе кедрове відерце, і носили її туди.

Я пригадую, як востаннє бачив свою стареньку бабусю перед тим, як вона померла, їй було сто десять років. І коли вона помирала, я взяв її за руку і тримав її ось *так* якраз перед тим, як вона померла. Вона поклала свої руки мені на плечі, і сказала: “Бог благословить твою душу, любий, тепер і навіки,” — коли вона помирала.

І я не думаю, що в цієї жінки коли-небудь була хоча б пара власних черевиків, за її життя. І я пам'ятаю, як спостерігав за нею, і навіть коли я вже був молодим чоловіком, то ходив туди і дивився на неї, кожного ранку вона піднімалася, боса, і йшла по тому снігу до джерела, набирала відерце води і поверталася, її ноги просто в тому. Тож це не зашкодить вам, вона прожила сто десять. Ось так, (авжеж, добродію) вона була дуже-дуже міцною, вельми.

Отож, потім я пригадую, як вона збиралася розповісти мені про кўльки мого батька, якими він бавився, коли був хлопчиком. “І ця бідолашна, — я думав, — як же вона збирається вилізити на те горище?” Невеличка стара двокімнатна хатинка, і там зверху було горище. І в них було два зрублених молодих деревця, і зроблено драбину, щоб залізати нагору. Ось так, я сказав. . .

Отак от, вона сказала: “Тепер, після обіду я розповім тобі, покажу тобі кўльки твого—твого татка.”

І я сказав: “Гаразд.”

Тож вона збиралася показати їх мені, у скриньці зверху, де в неї було заховано всі її речі, як це роблять старі люди. І я подумав: “Як взагалі ця бідолашна збирається вилізити нагору тією драбиною?” Тож я був там поруч, і я сказав: “Бабусю, — я сказав, — ось, почекай-но, рідна, я залізу туди та допоможу тобі.”

Вона сказала: “Відійди вбік.” Вгору тією драбиною вона видалася неначе білка. Вона сказала: “Ну що, залізей!”

І я промовив: “Все гаразд, бабо.”

Я подумав: “Оце так, якби я тільки міг бути таким, іще мати в собі стільки сили в сто десять років!”

Отож, потім я пам'ятаю, як був біля цього невеличкого джерельця, і в мене був камінчик, і кидав його *отак*, в грязюку, намагався похвалитися своєму малому братикові, який я дужий. І там на дереві сиділа пташка, і вона просто співала, щосили, маленька малинівка або щось таке. І, маленька малинівка, мені

здалося, вона проговорила до мене. І я повернувся та прислухався, а пташка полетіла геть, і Голос промовив: “Більшу частину свого життя ти проведеш поблизу міста, що називається Нь’ю-Олбані.”

Це за три милі від того місця, де я виріс. Переїхав, через рік, до місця, взагалі не уявляючи куди... Нь’ю-Олбані. Упродовж всього життя, як оте все. . .

Отож, дивіться-но, мої родичі не були релігійними. Мої батько та мати не ходили до церкви. Перед тим, вони були католиками.

Мій небіж, який цього вечора сидить десь отут, я думаю, я не знаю. Він солдат. Я молюся за нього. Сам він католик, все ще католик. На цьому минулому зібранні, коли він був тут, він бачив оті всі справи Божі, коли він стояв якраз там на платформі. Він сказав, стояв там, і він сказав: “Дядьку Білле?” Довгий час він був за кордоном, сказав: “Коли я побачив це...” Сказав: “В Католицькій церкві це—це не відбувається.” Він сказав: “Це... я—я вірю, дядьку Білле, що ти маєш слухність,” — сказав він.

І от, я сказав: “Любий мій, це не я маю слухність, це Він має слухність. Розумієш, *Він* має слухність.” І він сказав, що він... Я сказав: “Тепер, Мелвіне, я не прошу тебе щось робити, але просто служи Господу Ісусу Христу всім своїм серцем. Ходи куди хочеш. Але будь певен, що в твоєму серці, що Ісус Христос був народжений наново, розумієш, в твоєму серці. А потім ходи до якої хочеш церкви, після цього.”

Отак, але мої предки були католиками. Мій батько ірландець, і моя мати була ірландкою. В ірландській крові є лише єдине змішання, моя бабуся була індіанкою з племені черокі. Моя мати просто начебто змішаного походження. І тому я... щодо мене, то моя... наше покоління, після трьох це зовсім зникло. Але то єдине змішання в чистокровних ірландцях, прізвища були Гарві та Брангам. І потім, перед цим були Лайони, які теж все ще ірландці. І тоді вони всі були католиками. Але я сам, у нас взагалі не було ніякого релігійного виховання чи то навчання, як були дітьми.

Але оті дари, оті видіння, я бачив видіння тоді так само, як бачу тепер, це так, тому що дари та покликання невідкличні. Це передбачення Боже, Бог щось робить. Упродовж всього життя я боявся щось сказати про це.

Ви читали мою історію в невеличкій книжечці під назвою *Ісус Христос Той Самий вчора, сьогодні та навіки*. Я думаю, це в деяких книжках, оцих інших. Чи це так, Джине? Чи це є у цій, звичайній—звичайній книжці, в—в книжці, яка тепер є в нас. Чи є, *Історія життя?* Я думаю, що так. Тоді, коли в нас було... Чи не жакливо це? Мої власні книжки, а я сам ніколи не читав їх. Однак їх пише хтось інший, отож, там просто є те, що вони беруть з собою на зібрання. Я пройшов через це, тож я постійно вичікую на

те, що має статися щось інше. Отож, таким чином, вони хороші. Я читав окремі частини з них, отут і отам, як тільки в мене випадає нагода.

І тепер, в будь-якому разі, як був—як був малим хлопчиком, ви знаєте це видіння, як мені було сказано, мені було близько семи років, і сказав: “Ніколи не пий і не пали і не занечишуй своє тіло жодним чином, на тебе чекає певна праця, коли ти підростеш.” І ви чули, як про це розповідалося в книзі. Авжеж, це так. Це відбувалося постійно.

Коли я став служителем, авжеж, тоді—тоді це справді почало відбуватися увесь час.

І однієї ночі я бачив нашого Господа Ісуса. Я говорю це з дозволу, я вірю, Святого Духа. Ангол Господень, який приходить — то не є Господь Ісус. Він не був схожий на Нього в цьому видінні. Бо, в тому видінні, яке я бачив про Господа Ісуса, Він був невисоким Чоловіком. Він не був. . . Я був у полі, молився за свого татка. І я повернувся і ліг спати, і тієї ночі я поглянув на нього, і я—я сказав: “О Боже, спаси його!”

Моя мати вже була спасена, і я охрестив її. Тоді я думав: “О-о, мій тато так сильно п’є.” І я подумав: “Якби я міг просто привести його до прийняття Господа Ісуса!” Я вийшов, приліг на невеличкий старий сінник у передній кімнаті, біля дверей.

І Щось сказало мені: “Піднімися.” І я піднявся, вийшов, і пішов назад на поле позаду мене, поле, де росла шавлія та рокитник.

І там, не далі як за десять футів від мене, стояв Чоловік; вдягнений в біле, невисокий; Його руки були складені ось *так*; борода, досить-таки коротка; волосся Йому до плечей; і Він дивився вбік від мене, *отак*; постать зовні повна спокою. Але я не міг зрозуміти, як це Його ноги, одна знаходилася просто за іншою. І дмухав вітерець, Його одіж коливалася, шавлія коливалася.

Я подумав: “Ось, почекай—но хвилинку.” Я вщипнув себе. Я сказав: “Так, я не сплю.” І я схилився, відірвав невеличкий шматочок тієї шавлії, ви знаєте, взяв його як зубочистку. Я поклав це собі до рота. Я кинув погляд назад в напрямі будинку. Я сказав: “Ні, я був там, молився за свого татка, і Щось сказало прийти сюди, і ось тут стоїть цей Чоловік.”

Я подумав: “Він схожий на Господа Ісуса.” Я подумав: “Я хотів би знати, чи так це?” Його погляд був звернений цілком точно, точно в тому напрямку, де тепер стоїть наш будинок. Тож я посунувся в цей бік, щоб дізнатися, чи зможу я роздивитися Його. І я міг бачити Його обличчя отак збоку. Але Він. . . Мені довелося ось *так* обійти, щоб роздивитися Його. І я сказав: “Гм!” Він не поворухнувся анітрохи. І я подумав: “Мабуть, я покличу Його.” І я промовив: “Ісусе.” І коли Він повернувся, Він озирнувся ось *так*. Це було все, що я пам’ятаю, Він просто простягнув Свої руки.

Нема в світі маляра, що міг би змалювати Його портрет, риси Його обличчя. Найкраще, що я коли-небудь бачив — це *Голова Христа в тридцять три роки* Гофмана, в мене це вміщено на всій літературі та на всьому, що я використовую. Це тому що це дуже схоже, і ось тому...або майже таке ж саме, найбільша схожість.

Він виглядав неначе (Чоловік) якби Він проговорив — світу настав би кінець, і при всьому тому з такою любов'ю та добротою, що ти—ти...Я просто впав горілиць. І як розвиднілося, я опритомнів лише на світанку, піжама геть мокра від сліз, коли я отямився, попрямував, назад через поле рокитнику та шавлії, додому.

Я розповів це своєму другові-служителю. Він сказав: “Біллі, Це доведе тебе до божевілья.” Він сказав: “Це диявол.” І сказав: “Ні з чим подібним не надумай гратися.” В той час я був баптистським служителем.

Що ж, я пішов до іншого свого старого друга. Я сів і розповів йому про Це. Я сказав: “Брате, що ти думаєш про Це?”

Він сказав: “Гаразд, Біллі, я тобі скажу.” Він сказав: “Я думаю, якщо ти стараєшся зберегти собі життя, просто проповідуй те, що є отут в цій Біблії, благодать Божу і так далі, я не став би захоплюватися чимось фантастичним, чимось подібним до цього.”

Я сказав: “Добродію, я зовсім не мав на увазі захоплюватися чимось фантастичним.” Я сказав: “Єдине тільки — я намагаюся розібратися, що це таке.”

Він сказав: “Біллі, роки тому, в них у церквах було оте все. Але, — сказав, — коли апостоли припинилися, оте все припинилося разом з цим.” І сказав: “Тепер, єдине, що в нас є, це...всілякі бачення отого всього, — сказав, — це спіритисти, демони.”

Я сказав: “О-о, Брате МакКінні, ти саме це маєш на увазі?”

Він сказав: “Так, добродію.”

Я сказав: “О Боже, змилуйся наді мною!”

Я сказав: “Я—я...О-о, Брате МакКінні, ти—ти приєднаєшся до мене в молитві, щоб Бог ніколи не дозволив, щоб це відбувалося зі мною? Ти знаєш, що я люблю Його, і я—я не хочу бути неправим в цих речах.” Я сказав: “Помолися разом зі мною.”

Він сказав: “Я помолюся, Брате Біллі.” І ось, ми звершили молитву просто там у—у пасторському будиночку.

Я питав декількох служителів. Те ж саме. Потім я вже боявся питатися в них, тому що вони б подумали, що я диявол. А я—я не хотів бути таким. Я знав у своєму серці, що щось відбулося. Ось, і це все, там—там у моєму серці щось відбулося. А я не хотів бути таким, ні в якому разі.

Отож, роками пізніше, я почув одного дня там у Першій Баптистській церкві, де я був того часу членом, я почув, як хтось сказав: “Слухай, тобі слід було б піти туди та послухати тих святенників-стрибунів минулого вечора.”

І я подумав: “Святенників-стрибунів?” І один мій друг, Уолт Джонсон, співак-бас, і я сказав: “Що то було, Брате Уолт?”

Він сказав: “Зібрання оцих п’ятидесятників.”

Я сказав: “Що?”

Він сказав: “П’ятидесятників!” Сказав: “Біллі, якби ти тільки це побачив, — сказав, — вони качаються по підлозі отак і стрибають вгору та вниз.” І сказав: “Вони сказали, що вони повинні були пробубоніти якимись невідомими мовами, інакше вони—вони не спасені.”

І я подумав: “А де це?”

“О-о, — сказав, — невеличке зібрання під наметом отам, з того боку Луїзвілла.” Сказав: “Темношкірі, звісно.”

І я сказав: “Угу.”

І він сказав: “Там досить багато й білих.”

І я сказав: “Вони це там теж роблять?”

Сказав: “Так, так! Вони теж роблять це.”

І я промовив: “Кумедно, і люди іще вплутуються в отакє.” Я сказав: “Що ж, я думаю, нам просто треба бути терпимими до цього.” В неділю вранці, я ніколи цього не забуду. Він жував шматочок сухої помаранчової шкіринки від диспепсії, яка в нього була, і в мене це просто стоїть перед очима, неначе це було вчора. І я подумав: “Бубоніння, стрибання вгору та вниз, яка релігія в них буде наступною?” І ось, я—я пішов далі.

Пізніше, я зустрів одного старого, який, можливо, зараз знаходиться тут у церкві, або він заїжджав сюди до церкви, його ім’я Джон Райен. І я зустрів його на місці. . . Старий добродій з довгою бородою та волоссям, і він, можливо, тут. Мені здається, він з Бентон Гарбору отам, біля Дому Давида.

І в них було одне місце в Луїзвіллі. Я намагався знайти тих людей, і вони називали це Школою Пророків. Тож я думав, що я заїду туди і побачу, що́ то таке. Що ж, я не бачив, щоб хтось качався по підлозі, але в них були якісь дивні науки. І саме там я зустрів цього старого, він запросив мене приїхати до нього.

Я поїхав у відпустку. І якось одного дня я був там, і я поїхав до нього додому, а його не було вдома, і він поїхав кудись до Індіанополісу. Сказала: “Господь покликав його,” — його жінка.

Я сказав: “Ви хочете сказати, що ви отак дозволяєте цьому чоловікові втікати?”

Вона сказала: “О-о, він Божий слуга!” Вона, бідолашна, як я чув, померла декілька тижнів тому. І вона була віддана йому. Отак, ось яку жінку потрібно мати! Це так. Правий чи неправий — він все одно правий! Я сказав. . . Так, я знав, що вони. . .

Тепер він. . . Брате, Райне, ви тут? Його тут нема. Він був тут на днях, чи не так, хлопці?

І ось, вони живуть лише з того, що можуть дістати, і в нього вдома нічого було їсти. Це так. І я наловив у ставку риби, тобто в озері, в Мічігані, і я повернувся—повернувся назад. І у них вдома не було навіть сала, тобто смальцю, щоб приготувати рибу. І я сказав: “Він покинув вас вдома без нічого?”

Сказала: “О-о, але він Божий слуга, Брате Білл!” Сказала: “Він. . .”

І я подумав: “Так, благословенно будь твоє стареньке серденько. Брате, я стану поруч із тобою.” Це так. “Ти так сильно поважаєш свого чоловіка, я готовий приєднатися та стати поруч з тобою за це.” Це так. Нам сьогодні потрібно побільше таких жінок і побільше чоловіків, про яких їхні жінки думають отак. Це так. Америка була б кращою, якби чоловіки та жінки отак були б разом. Правий чи неправий — залишайся разом з ними. Не було б так багато розлучень.

Тож ми—ми поїхали до. . . Потім я поїхав далі. І по дорозі додому, дивно, я проїжджав через Мішаваку. І я побачив невеличкі—невеличкі автомашини, що стояли на вулиці, підписані. . . великі написи на них: “Тільки Ісус.” Я подумав: “Що то. . . ‘Тільки Ісус,’ — це, мабуть, щось релігійне.” І я під’їхав сюди, і ось воно на велосипедах: “Тільки Ісус.” На “Кадиллаках,” на “Фордах-Т,” на всьому — “Тільки Ісус.” Я подумав: “Так-так, цікаво, що то таке?”

Тож я попрямував туди; виявилось, що то було релігійне зібрання, там було від півтори до двох тисяч людей. І я чув, як усі там вигукували та підстрибували вгору та вниз і отак поводитися. Я подумав: “Авжеж, саме тут я й побачу, що таке святенники-стрибуни.”

І ось, в мене був мій старенький “Форд,” ви знаєте, котрий, як я стверджував, міг їхати зі швидкістю тридцять миль на годину, п’ятнадцять *отак* і п’ятнадцять *отак*, вгору та вниз. Тож я поставив його з краю дороги, я. . . коли я знайшов місце, щоб припаркуватися, і пішов назад вулицею. Ввійшов, озирнувся, і всі, хто міг стояти, стояли. Мені довелося дивитися поверх голів. І вони вигукували і підстрибували і падали і отак поводитися. Я подумав: “Ого, гм, оце так люди!”

Але чим далі я там стояв, тим краще я почувався. “Здається, це справді щось хороше. Так, в тих людях нічого ненормального нема. Вони зовсім не божевільні.” Я поговорив з деякими із них, тож вони—вони були приємними людьми. Тож я сказав. . .

Отак, тепер, це було те саме зібрання, на якому я вийшов, і залишився того вечора на всю ніч, і наступного дня я приїхав. І ви чули, як я розповідав це в історії свого життя. Я був на платформі разом з півтора або двома сотнями служителів, і, можливо, більше, і вони хотіли, щоб кожен просто піднявся та назвався, звідки вони. І я сказав: “Євангелист Вілліам Брангам, Джефферсонвілл, — сів, — баптист,” — отак, сів на місце. Кожен називався, звідки він.

І ось, наступного ранку, коли я туди прибув. . . Того вечора я спав всю ніч в полі, і затиснув свої штани між двома сидіннями “Форда,” ви розумієте, і я—я. . . старі смугасті штани, легенька футболочка, ви розумієте. Тож наступного ранку я поїхав на зібрання, в своїй легенькій футболочці. Я приїхав. . .

В мене нічого не було, крім трьох доларів, і мені потрібно було купити достатньо бензину, щоб дістатися додому. І тоді я—я купив собі трохи булочок, досить—таки черствих, ви розумієте, але зі мною все було гаразд. І я пішов до крану з водою, набрав собі склянку води, ви розумієте, і вони були дуже—таки непогані. Тож я їх трошки розмочив, і поснідав.

Ось, я міг би їсти разом з ними, так, вони їли двічі на день. Але я не міг нічого покласти в приношення, тому я не хотів—не хотів бути дармоїдом для них.

Отож, потім я—потім того ранку я прибув туди і сказав. . . Я просто повинен розповісти цю частину цього. І ось, прибув туди того ранку, і він сказав: “Нам потрібен Вілліам Брангам, молодий євангелист, який минулого вечора був на платформі, баптист.” Сказав: “Ми хочемо, щоб він проповідував цього ранку.” Я бачив, що мене завзялися витягти, оте зібрання людей, а я баптист. Тож я просто начебто зіщулювся на своєму стільці. Я був вдягнений у смугасті штани та в футболку; розумієте, і ми вдягалися в проповідницьке вбрання, тож. . . І я сидів ззаду на стільці *отак*. Отож, він питав двічі або тричі. А я сидів там поруч з одним темношкірим братом.

І причина, чому вони проводили свою конвенцію на Півночі, це тому що на Півдні тоді був поділ за расовими ознаками. Тому вони не змогли б провести її на Півдні.

Тож мені було цікаво, що то таке — “Тільки Ісус.” І я думав собі: “Доки це Ісус — то все гаразд. Тому нема ніякої різниці, чи то. . . яке воно є, просто доки то є Він.”

І ось, я трошки там посидів та поспостерігав за ними, і ось, вони оголошували ще двічі або тричі. І цей темношкірий брат привдився до мене, він промовив: “Ти знаєш його?” Я—я—я. . . Все викрилося. Я не міг брехати чоловікові, я не хотів брехати.

Я сказав: “Слухай—но, брате. Так, я знаю його.”

Він сказав: “Ну то давай його сюди.”

Я сказав: “Гаразд, слухай—слухай сюди, брате, — сказав я, — я — це він. Але, розумієш, — сказав я, — поглянь—но, я. . . оці смугасті штани.”

“Піднімайся туди.”

І я сказав: “Ні, я не можу піти туди, — сказав я, — в оцих штанах, в отаких, в оцій легенькій футболочці.”

Сказав: “Тим людям все одно, як ти вдягнений.”

І я сказав: “Ну, слухай-но, не говори цього. Чуєш?” Я сказав: “Бачиш, я в оцих смугастих штанах, я не хочу підніматися туди.”

Сказали: “Чи знає хто-небудь місцезнаходження Вілліама Брангама?”

Він сказав: “Він тут! Він тут!”

О-о, жаж! Моє обличчя розчервонілося, ви розумієте; і без ніякої краватки, і оця стара легенька футболочка, ви розумієте, і з отакими короткими рукавами. І я почав пробиратися туди, вуха палали вогнем. Я ніколи не був поруч з мікрофоном.

І ось, я почав проповідувати там, і я взяв тему, я ніколи цього не забуду: “*Багатий чоловік підняв свої очі в аду, і тоді він заволав.*” Я, багато разів, проповідував на отакі невеличкі три речі: “*Піди побач на людину,*” “*Чи віриш ти цьому?*” або “*Тоді він заволав.*” І я продовжував далі: “Там нема квітів, і тоді він заволав. Там нема молитовних зібрань, тоді він заволав. Там нема дітей, тоді він заволав. Ніяких пісень, і тоді він заволав.” Тоді заволав я.

Отож, після того, як оце все скінчилося, о-о, вони просто...они всі обступили мене, хотіли, щоб я приїхав проводити в них зібрання. І я подумав: “Отак, я, мабуть, святенник-стрибун!” Розумієте? Тож я подумав: “Можливо...” Розумієте, вони були настільки приємними людьми.

І я вийшов звідти. Один чоловік в ковбойських чоботах і в величезному ковбойському капелюсі, я сказав: “Хто ви?”

Він сказав: “Я старійшина *Такий-то* з Техасу.”

Я подумав: “Отакої, це схоже...”

Підійшов іще один добродій в оцих невеличких бриджах, ви знаєте, в яких грають в гольф, і одному з тих невеличких в’язаних светрів. Він сказав: “Я служитель *Такий-то* з Флориди. Чи не приїхав би ти, щоб провести...”

Я подумав: “Я просто неначе вдома, хлопче, отут в цих штанах та футболочці. Це справді добре.”

Отож, ви чули мою історію життя про оте все, тому я зупинюся тут і розповім вам дещо, про що я ніколи раніше не розповідав. По-перше, я хочу спитати вас...Я збирався обминути це. Я ніколи не говорив цього раніше перед громадськістю, за все своє життя. Якщо ви обіцяєте мені, що, після того, як я скажу це, ви мене любите, і старатиметеся любити мене так само, як любили мене до того, як я сказав це, підніміть свою руку. Гаразд. Це ваша обіцянка, я чекатиму від вас виконання її.

Сидячи того вечора на зібранні, коли вони співали свої пісні, вони плескали в долоні. І вони співали: “Я. . .” Оту пісеньку: “Я знаю, що то Кров, я знаю, що то Кров.” І вони бігали туди й сюди проходами, і все таке, і просто вигукували і хвалили Господа. Я подумав: “Мені це видається вельми добрим.” Я почав. . .

І вони увесь час посилалися на книгу Дій, Дії 2:4, Дії 2:38, Дії 10:49, оте все. Я подумав: “Стій-но, то ж Писання! Я ніколи раніше не бачив Його отак.” Але, о-о, моє серце палало вогнем, подумав: “Це чудово!” Я думав, що то збіговисько святенників-стрибунів, коли я вперше зустрівся з ними, і я думав: “Оце так! Тепер вони — зібрання анголів.” Бачите, я одразу ж змінив свою думку.

Отож, наступного ранку, коли Господь дав мені цю велику можливість проводити оці зібрання, я подумав: “О-о, я піду разом з цими людьми! То, мабуть, щось на зразок тих, кого називали ‘вигукуючі методисти.’ Лише просунулися трошки далі,” — подумав я. “Мабуть, оце воно і є.” Тож я подумав: “Гаразд, я. . . Мені точно це подобається. О-о, в них є щось таке, що мені подобається, вони покірливі та лагідні.”

І ось, єдине, чого я не міг зрозуміти — це говоріння мовами, це захопило мене. І я. . . Там був один чоловік, що, скажімо, сидів *тут*, а інший *отут*, і вони були керівниками групи. *Оцей* піднімався і говорив мовами, *отой* витлумачував це, і говорив різні речі щодо зібрання і таке інше. Я подумав: “Оце так, я повинен з’ясувати це!” А потім, навпаки, злинуло на *цього*, а потім на *того*; і кожен говорив мовами, витлумачував. Вся решта церкви говорила, але то не було схоже на те, як приходило витлумачування до оцих двох чоловіків. І ось, я бачив, як вони сиділи один біля одного, я подумав: “О-о, вони, мабуть, Анголи!” Отож, поки сидів отам позаду. . .

Що б то не було (ви знаєте), в чому я не міг розібратися, Це приходило на мене. І в мене є певний спосіб дізнатися про різні речі, якщо Господь хоче, щоб я знав це, ви розумієте. І я не. . . Ось чому я кажу, що не висловлював цього, ніколи раніше перед громадськістю. Якщо я дійсно хочу в чомусь розібратися, Господь звичайно говорить мені про оте все. Ось для чого існує цей дар, розумієте. Тому не можна просто розкидатися цим перед людьми, це стає неначе ти кидаєш свої перли перед свинями. Це священне, святе, і ти не хочеш чинити таке. Тому, Бог питає з мене. Як-от, говорячи з братами і все інше, я не старався дізнатися про брата щось зле.

Одного разу сидів за столом з одним чоловіком, він поклав свою руку мені на плече, сказав: “О, Брате Брангаме, я люблю тебе.” А я продовжував відчувати, як щось рухалося. Я подивився на нього. Він не міг мені цього сказати; я знав, що він не любить мене, розумієте, тому що це було так. Він був лицеміром, яких пошукати, розумієте, і просто ось там, поклавши свою руку мені на плече.

Я сказав: “Ну що ж, гаразд,” — пішов собі. Я не хотів цього знати. Мені б краще було просто знати його так, як я знаю його, як свого брата, і нехай би й далі це було так як є. Нехай Бог виконає все інше. Розумієте? І я не хочу. . . не знаю, не хочу знати оте все.

І багато разів з отим всім, це не тут в церкві. Я буду сидіти в кімнаті, сидіти в ресторані, і Святий Дух розповість мені те, що має статися. Якраз ось тут є люди, які знають, що це правда. Я сидітиму у себе вдома, і я скажу: “Тепер, будь обережним, недовзі приїде автомашина. То буде ось *така-то й така-то* особа. Приведеш їх, бо Господь сказав, що вони будуть тут.” “Коли ми йтимемо вулицею, там стануться ось *такі-то* речі. Будь пильним отам на тому перехресті, тому що тебе мало не зіб’ють.” І просто дивись, чи воно не станеться таким чином, розумієте, кожного разу, просто досконало! Тому ти не хочеш занадто багато розкидатися собою в таке, тому що ти. . . Це—це є. . . Ти можеш застосовувати його, це Божий дар, але ти повинен бути уважним до того, що ти робиш із ним. Бог питає з тебе.

Погляньте на Мойсея. Мойсей був людиною, яка була послана Богом (ви вірите в це?), призначений наперед, передбачений, і був створений пророком. І Бог вислав його туди, сказав: “Піди скажи до скелі,” — після того, як її вже було вдарено. Сказав: “Піди скажи до скелі, і вона дасть свою воду.”

Але Мойсей, розгніваний, побіг туди і вдарив скелю. Вода не потекла, він вдарив її знову, сказав: “Неслухняні! Чи нам з цієї скелі вивести для вас воду?”

Ви бачите, що зробив Бог? Вода потекла, але сказав: “Підійди сюди, Мойсею.” То був кінець, розумієте. Ти маєш дивитися за отим всім, щоб ти. . . щоб ти робиш з Божественними дарами.

Так само як проповідник, хороший сильний проповідник, і виходить і проповідує лише для того, щоб зібрати приношення та гроші, Бог питає з нього за це. Це так. Ти повинен дивитися за тим, що ти робиш з Божественними дарами. І, або намагатися створити якийсь значний престиж чи то значне ім’я якийсь церкві, чи то самому собі значне ім’я. Я б краще провів би два або три вечірніх зібрання і стикався з викликом десь іше і був би покірливим і не підносився. І ви знаєте, про що я. Так, добродію, завжди бережи своє місце, де Бог може тримати Свою руку на тобі.

Тепер це є внутрішнє Життя, пам’ятайте.

Отож, потім цього дня, я подумав: “Ну що ж, я підійду.” І я був настільки вражений тими людьми, я думав: “Я дізнаюся про тих чоловіків.” І після того, як закінчилося зібрання, на подвір’ї я продовжував шукати їх. Я озирався по боках. Я знайшов одного з них, я сказав: “Доброго дня, як справи, добродію?”

Він сказав: “Добре!” Сказав: “Ти той молодий проповідник, що проповідував цього ранку?”

Я сказав: „Мені було тоді двадцять три роки. Я сказав: “Так, добродію.”

І він сказав: “Як тебе звати?”

Я сказав: “Брангам.” І я сказав: “А вас?”

І він сказав мені своє ім'я. І я подумав: “Гаразд, тепер, якби мені тепер просто вдалося встановити контакт з його духом.” І все ще не знаючи, від чого це відбувалося. І я сказав: “Що ж, скажімо, добродію, — сказав я, — у вас тут є щось таке, чого нема в мене.”

Він сказав: “Чи ти прийняв Святого Духа, відколи ти увірував?”

Я сказав: “Ну, я баптист.”

Він сказав: “Але чи прийняв ти Святого Духа, відколи ти увірував?”

А я сказав: “Ну, брате, що ви маєте на увазі?” Я сказав: “В мене—в мене нема того, що є у всіх вас, я це знаю!” Я сказав: “Бо у вас є щось таке, що видається могутнім і настільки. . .”

Сказав: “Чи ти говорив коли-небудь мовами?”

І я сказав: “Ні, добродію.”

Сказав: “Я тобі одразу скажу, що ти не маєш Святого Духа.”

І я сказав: “Ну що ж, якщо я. . . Якщо саме це потрібне, щоб одержати Святого Духа, то я не маю Його.”

І ось він сказав: “Отак, якщо ти не говорив мовами, ти не маєш Його.”

І продовжуючи розмову з ним таким чином, я сказав: “Ну що ж, де я можу одержати Його?”

Сказав: “Піди он до кімнати отам і почни шукати Святого Духа.”

А я продовжував спостерігати за ним, ви розумієте. Він не знав, що я робив, але він. . . Я знав, що в нього було якесь дивне відчуття, тому що він. . . Його очі почали трошки тьмянішати, коли він дивився на мене. І він. . . Але він був справжнім Християнином. Він був цілковитим, на всі сто відсотків, Християнином. Це так. Отак, я подумав: “Хвала Богові, ось Воно! Я—я—я повинен якимось чином дістатися до того вітара.”

Я вийшов, озирнувся по боках, я подумав: “Я знайду іншого чоловіка.” І коли я знайшов його і почав розмовляти з ним, я сказав: “Доброго дня, як справи, добродію?”

Він сказав: “Слухай-но, якій церкві ти належиш?” Він сказав: “Мені кажуть, що ти баптист.”

Я сказав: “Так.”

І він сказав: “Ти ще не маєш Святого Духа, чи не так?”

Я сказав: “Ну, я не знаю.”

Сказав: “Чи ти говорив коли-небудь мовами?”

Я сказав: “Ні, добродію.”

Сказав: “Ти не маєш Його.”

І я сказав: “Ну що ж, я знаю, що в мене нема того, що є у всіх вас. Я це знаю.” І я сказав: “Але, брате мій, я дуже бажаю Його.”

Він сказав: “Ну то що ж, он там—там є басейн, все готово.”

Я сказав: “Мене вже охрищено. Але, — сказав я, — я—я не прийняв того, що є у всіх вас.” Я сказав: “У вас є дещо таке, чого я—я дуже бажаю.”

І він сказав: “Що ж, це чудово.”

Я намагався вловити його, ви розумієте. І якщо я... Коли я нарешті вловив його дух (тепер, то був інший чоловік), якщо я взагалі коли-небудь говорив з безчесним лицеміром, то це був один з них! Він жив. . . Його дружина була брюнеткою, він жив з блондинкою і мав від неї двох дітей. Випивав, лаявся, бігав по барах і все таке інше, і все ж таки знаходився там і говорив мовами і пророкував.

Потім я сказав: “Господи, пробач мені.” Я поїхав додому. Це так. І я сказав: “Я буду просто лише. . . Я не можу цього зрозуміти. Здається неначе злинув благословенний Святий Дух, і, на того лицеміра.” Я сказав: “Такого не може бути! І все.”

Упродовж цього довгого періоду потім, я досліджував та кликав, думав, якби мені вдалося побути з ними, то, можливо, я зміг би розібратися, що й до чого. Ось один, справжній Християнин; і інший, безсумнівний лицемір. Тоді я подумав: “Що ж це таке? О-о, — сказав я, — Боже, можливо—можливо, зі мною щось негаразд.” І я сказав, будучи фундаменталістом: “Це буде. . . маю побачити це в Біблії. Маю побачити.”

Про мене, все, що діє, повинно вийти з цієї Біблії, інакше то не є правильним. Воно повинно прийти Звідси. Воно має бути доведено в Біблії, не лише в одному місці, але воно повинно проходити через усю Біблію. Я маю вірити цьому. Воно повинно узгоджуватися та ув’язуватися з кожним місцем Писання, інакше я цьому не вірю. І потім, тому що Павло сказав: “Якби й ангол зійшов з Неба, проповідуючи якусь іншу євангелію, нехай буде проклятий.” Отже, я вірю Біблії.

І я сказав: “Я ніколи не бачив нічого подібного в Біблії.”

Двома роками пізніше, після того, як я втратив свою дружину і все інше, я був там у Грін Мілл, у своєму невеличкому місці там, молився. Знаходився отам у своїй печері два чи три дні, два дні. Я вийшов назовні, щоб трошки подихати, подихати свіжим повітрям. І коли вийшов туди, моя Біблія лежала там на краю колоди, якраз як заходити. Лежало старе дерево, повалене вітром, на ньому була розвилка. І я. . . На ньому *отак* вгору йшла розвилка, а дерево лежало. І я просто усівся верхи на тій колоді, і лежав там

вночі, дивлячись отак в небо, моя рука лежала ось *так*, і іноді засинав, розлігшися на тій колоді просто ось *так*, молячися. Був там декілька днів, просто не їв і не пив, просто там молився. І я вийшов, щоб трошки ковтнути свіжого повітря, з тієї печери; там було прохолодно, вогко.

Отож, потім я вийшов, і там лежала моя Біблія, де я поклав її днем раніше, і була відкрита на Євреях, на 6-му розділі. І я почав там читати: “Тому полишмо. . . до. . . звернімося до досконалості і не кладімо знову засади покаяння від мертвих вчинків та про віру в Бога,” — і так далі. “Не можна бо тих, що раз просвітилися були, стали причасниками небесного дару та покликань,” — і так далі. Але сказано: “Але терни й будяччя, які близькі до відкинення, кінець яких. . . вода. . . дощ, що часто падає на землю, щоб напоїти її та приготувати її для того, що є—того, що є близьким до відкинення, з терням та будяччям, кінець яких — спалення.”

І Щось почало: “Гу-у-у-ш.”

Я подумав: “Він тут. Я тепер почую, що би Він не. . . Він розбудив мене отут, Він збирається просто зараз дати мені видіння.” І я вичікував там на краю тієї колоди, і чекав. Я підвівся і пройшовся взад і вперед, туди й сюди. Повернувся назад, нічого не відбулося. Знову попрямував назад до своєї печери, нічого не сталося. Я стояв там, я подумав: “Гаразд, що ж це таке?”

Я знову підійшов до своєї Біблії, і, о-о, Це знову охопило все поруч зі мною. Я підняв її, і я подумав: “Що Він хоче, щоб я прочитав звідси?” Я продовжував далі читати там про “покаяння стосовно Бога, та віру,” і все інше, і я читав далі, де Вона сказала: “Дощ, що падає часто на землю, щоб напоїти її та приготувати її для того, для чого вона була призначена, тут, але терня та будяччя, які близькі до відкинення, кінець яких — спалення.” І, о-о, Це просто приголомшило мене!

І я подумав: “Господи, Ти збираєшся дати мені видіння про те, що. . .” Я був там, щоб попрохати Його про щось іще.

Потім раптом, переді мною, я побачив світ, який обертався, і він був увесь закультивований. І ось вийшов чоловік в білому, з піднятою головою, розсіваючи Насіння, таким чином. І коли він пішов, проходячи, як тільки він пішов за пагорб, ось за ним виходить чоловік, вдягнений в чорне, з низько похиленою головою, розсіваючи насіння. І коли добре Насіння зійшло, то була пшениця; а коли зле насіння зійшло, то був кукіль.

І потім на землю прийшла велика посуха, і пшениця похилила свою голову, майже гинула, прагнучи води. І я побачив, як усі люди підняли вгору свої руки, благаючи Бога послати воду. І потім я побачив кукіль, він похилив свою голову, молячи води. І якраз тоді найшли величезні хмари, і рунув дощ. І коли це сталося, маленька пшениця, що вся стояла похиленою, раптом: “Шух,” — одразу ж випросталася. І маленький кукіль якраз зі свого боку раптом: “Шух,” — одразу ж випростався.

Я подумав: “Отак, що ж то таке?”

Потім Це прийшло до мене. Ось воно. Той самий дощ, що зрошує пшеницю, зрошує й кукіль. І той же самий Святий Дух може злинути в зібранні людей, і може благословити лицеміра так само, як Він благословляє й інших. Ісус сказав: “За їхніми плодами ви пізнаєте їх.” Не за тим, чи він вигукує, чи він радіє, але “саме за його плодами ви пізнаєте його.”

Я сказав: “Ось воно що!” “Я зрозумів це, Господи.” Я сказав: “Тоді це дійсно є Правдою.” Цей чоловік... Можна мати дари, не знаючи Бога.

Отож, потім я—потім я став дуже критично відноситися до говоріння мовами, ви розумієте. Але одного дня, тоді, як Бог підтвердив це мені!

Я хрестив там на річці, моїх перших навернених, в річці Огайо, і я хрестив сімнадцятого чоловіка, як тільки я почав охрищувати, тоді я сказав: “Батьку, як я хрищу його водою, Ти охристи його Святим Духом.” Я став занурювати його у воду.

І якраз тоді з висоти небес зійшов вихор, і ось зійшло те Світло, сяючи вниз. Сотні й сотні людей там на березі, якраз о другій годині по обіді, у червні. І Воно зависло якраз над тим місцем, де був я. Звідти проговорив Голос, і сказав: “Як Івана Христителя було послано як передвісника першого приходу Христа, ти маєш... маєш певне Послання, яке зродить передвісництво Другого Приходу Христа.” І це налякало мене мало не до смерті.

І я вийшов назад, і всі люди там, оці—оці ливарники та всі інші, аптекар, та всі інші на березі. Того дня я охрестив близько двох чи трьох сотень. І коли вони вийняли мене, витягли мене з води, підійшли дякони та інші, вони питали мене, сказали: “Що означає те Світло?”

Чисельна група людей темношкірих людей з—з Баптистської церкви Гілеад Ейдж, і церква Лоун Стар отам, і багато хто з тих були там, вони почали волати, коли вони побачили, як це сталося, люди непритомніли.

Одна дівчина, яку я спробував попрохати, щоб вона вийшла з човна, сиділа там у купальнику, вчителька недільної школи в церкві, і я сказав: “Може ти вийдеш, Марджі?”

Вона сказала: “Біллі, я не зобов’язана виходити.”

Я сказав: “Це так, ти не зобов’язана, але я виявив би достатню пошану до Євангелії, щоб вийти там, де я проводжу хрищення.”

Вона сказала: “Я не зобов’язана.”

І коли вона сиділа там, хихочучи та підсміюючися наді мною, коли я хрестив, бо вона не вірила в хрищення, а тоді, коли зійшов Ангол Господній, вона впала обличчям вниз у човен. Сьогодні ця дівчина знаходиться в психіатричній лікарні. Тому, просто не

можна гратися з Богом. Розумієте? І ось, пізніше... Вродлива дівчина, пізніше почала пити, її вдарили пляшкою, пивною пляшкою, порізали їй все обличчя. О-о, яка вона зовні страшна! І оте там сталося.

І потім упродовж всього життя я бачив це, бачив, як це рухалося, бачив оті видіння, як оте все відбувалося. Потім, трошки пізніше. Це й далі дуже сильно непокоїло мене, і всі говорили мені, що Це було неправильним. І я подався до своїх давніх пам'ятних місць, туди, де я завжди молився до самого кінця. І я... Не мало значення, скільки я продовжував молитися за те, щоб Це не приходило до мене. Воно все одно приходило. І ось я був просто... Я був—я був лісничим в штаті Індіана. І я прийшов, там сидів один чоловік, брат мого піаніста у шкіні. І він сказав: “Біллі, ти поїдеш сьогодні разом зі мною до Медісон?”

Я сказав: “Я не можу поїхати, мені треба йти в лісництво.”

І я... просто йшов коло будинку і знімав свого ремінця, ремінця рушниць та інше, і заковчував свої рукави. Ми жили у невеличкому двокімнатному будиночку, і я збирався помитися та приготуватися до обіду. І я помився, і просто йшов під будинком, під величезним кленом, і раптом Щось почало: “Гу-у-у-у-ш!” І я просто мало не знепритомнів. І я поглянув, і я знав, що то знову було Воно.

Я присів на сходи, і він вистрибнув зі свого авто і підбіг до мене, сказав: “Біллі, тобі погано?”

Я сказав: “Ні, добродію.”

Він сказав: “В чому справа, Біллі?”

І я сказав: “Я не знаю.” Я сказав: “Просто їдь собі, брате, все гаразд. Дякую тобі.”

Вийшла моя дружина і принесла глечик води, вона сказала: “Любий мій, в чому справа?”

Я сказав: “Нічого, серденько.”

Тож вона сказала: “Пішли, обід вже готовий,” — і вона обійняла мене, намагаючись відвести мене.

Я сказав: “Люба моя, я—я хочу тобі дещо сказати.” Я сказав: “Подзвони їм і скажи їм, що мене сьогодні там не буде.” Я сказав: “Медо, серденько, — сказав я, — я знаю в своєму серці, що я люблю Ісуса Христа. Я знаю, що я перейшов від смерті в Життя. Але я не хочу, щоб диявол мав щось спільне зі мною.” І я сказав: “Я більше так не можу, я в'язень.” Я сказав: “Увесь час, коли оце продовжує відбуватися, і оте все подібне, і приходять оці видіння, і все таке інше подібне до цього. Або, чим би це не було, — сказав я, — це сталося зі мною.” Я не знав, що то було видіння. Я не називав це видінням. Я сказав: “Оті неначе стани трансу, — сказав я, — я не знаю, що то таке. І, любя моя, я—я—я—я не хочу бавитися з цим, вони—вони кажуть мені, що це диявол. А я люблю Господа Ісуса.”

“О-о, — сказала вона, — Біллі, тобі не слід слухати те, що люди кажуть тобі.”

Я сказав: “Але, люба моя, поглянь на інших проповідників.” Я сказав: “Я—я цього не хочу.” Я сказав: “Я піду до свого місця в лісу. В мене є десь доларів п'ятнадцять, потурбуйся про Біллі.” Біллі тоді був ще зовсім маленьким хлопчиком, зовсім малий. Я сказав: “Ти—ти візьми. . . Цього вистачить на прожиття тобі й Біллі, на якийсь час. Подзвони їм і скажи їм, що я—я, можливо, повернуся завтра, а можливо, я вже ніколи не повернуся. Якщо я не повернуся назад в найближчі п'ять днів — нехай на моє місце ставлять людину.” І я сказав: “Медо, я нікуди не вийду з того лісу, доки Бог не пообіцяє мені, що Він забере оце від мене геть і ніколи не дозволить, щоб це відбувалося знову.” Подумати тільки, в якій необізнаності може перебувати людина!

І я подався туди того вечора. Повернувся до невеличкої старої хатинки, перш ніж це було наступного дня; було досить-таки пізно. Я збирався наступного дня піти до свого табору, туди на. . . далі за гору, тобто за пагорб, точніше, і дістатися туди до лісів. Я не думаю, щоб ФБР змогло знайти мене там. Отож, ця невеличка старенька хатинка. . . Я перебував у молитві увесь той день і перед тим, як зовсім стемніло. Я молився, читав звідти з Біблії, де Вона сказала: “Дух пророків кориться пророкові.” Я не міг в цьому розібратися. Отож, вже дуже стемніло в невеличкій старій хатинці.

Там, де я розставляв пастки, коли я був хлопчиком, там повсюди в мене була система пасток, і йшов туди і рибалив і залишався там на всю ніч. Просто така старенька напіврозвалена хатинка, що стояла там, стояла там роками. Якийсь орендатор, мабуть, користувався нею, перш ніж вона стала отакою.

І ось, я—я просто чекав там. І я подумав: “Отак.” Вже минула перша година, друга година, третя година ночі, я ходив туди й сюди по підлозі, взад і вперед. Я присів там на невеличку стареньку табуретку, невеличку. . . не табуретку, невеличкий старий ящикок з-під чогось. І я сидів там, і я думав: “О Боже, чому Ти таке зі мною робиш?” Я сказав: “Батьку, Ти знаєш, що я люблю Тебе. Ти знаєш, що я люблю Тебе! І я—я—я не хочу бути одержимий дияволом. Я не хочу, щоб оте все відбувалося зі мною. Будь ласка, Боже, більше ніколи не дозволяй, щоб це відбувалося зі мною.”

Я сказав: “Я—я люблю Тебе. Я не хочу йти до пекла. Яка користь від того, що я проповідую і стараюся і докладаю свої зусилля, якщо я неправий? І я не тільки сам себе тягну до пекла, я збиваю зі шляху і тисячі інших.” Або, сотні інших, в ті дні. І я сказав. . . В мене було велике служіння. І я сказав: “Так, я—я ні в якому разі не хочу, щоб це знову відбувалося зі мною.”

І я присів на цю невеличку табуретку. І я просто лише сидів, о-о, щось начебто в такому положенні, просто ось *так*. І, раптом, я

побачив мерехтіння Світла в кімнаті. І я подумав, що хтось наближався з ліхтариком. І я озирнувся, і я подумав: “Так-так. . .” І ось Воно було, просто переді мною. І старі дерев’яні дошки на підлозі. І там було Воно, просто переді мною. І в кутку стояла невеличка старенька циліндрична піч, верхня частина була відбита. І—і просто ось *тут* на підлозі було Світло, і я подумав: “Так-так, звідки ж воно? Ось, не могло ж воно з’явитися. . .”

Я озирнувся. І ось Воно було наді мною, ось *це* ж саме Світло, просто там наді мною, висіло просто ось *так*. Оберталося по колу неначе вогонь, начебто смарагдового кольору, видавало: “Гу-у-у-у-ш, гу-у-у-у-ш, гу-у-у-у-ш!” — ось так, просто над Ним, ось так. І я поглянув на Це, і я подумав: “Що То таке?” Отож, Це налякало мене.

І я почув, як хтось підходить, [Брат Брангам імітує чийсь ходу—Ред.] просто йде, лише, босоніж. І я побачив ногу Чоловіка, що входив. В кімнаті темно, повсюди, крім того місця тут, де Воно сяяло просто вниз. І я побачив ногу Чоловіка, що входив. І коли Він ввійшов до кімнати, підійшов, Він виявився Людиною, приблизно. . .здавалося, вагою близько двохсот фунтів [дев’яносто кілограмів—Прим. перекладача]. Його руки були складені ось *так*. Отак, я бачив Його у Вихорі, я чув, як Він промовляв до мене, і бачив Його у формі Світла, але я взагалі вперше побачив образ Його. Він підійшов до мене, дуже близько.

Отак, коли бути щирим, друзі, я—я думав, моє серце не витримає в мені. Я. . .Просто уявіть собі! Поставте себе туди, від Цього ви почувалися б так само. Ви, можливо, пройшли дорогою трохи далі, ніж я, можливо, довше були Християнином, але від Цього ви почувалися б так само. Бо після сотень і сотень разів навідувань, це паралізує мене, коли Він підходить ближче. Іноді це мене навіть. . .Я майже цілком втрачаю свідомість, просто настільки слабкий, коли я багато разів залишаю платформу. Якщо залишатимуся занадто довго, в мене настане повне виснаження. Мене возили повсюди цілими годинами, а я навіть не знав, де я був. І я не можу це пояснити. Читайте ось тут в Біблії, і Вона пояснить Це, що воно таке. Так говорять Писання!

Отож, я сидів там і дивився на Нього. Я—я начебто тримав свою руку піднятою ось *так*. Він дивився просто на мене, дуже приязно. Але в Нього був дуже низький Голос, і Він промовив: “Не бійся, мене послано з Присутності Всемогутнього Бога.” І коли Він проговорив, тим Голосом, то був той самий Голос, який промовляв до мене, коли мені було два роки, увесь цей час. Я знав, що то був Він. І я подумав: “Отак. . .”

І слухайте це. Тепер прислухайтеся до бесіди. Я прочитую її наскільки зможу точно, свідомо, слово в слово, тому що я це ледве пам’ятаю.

Він. . .Я сказав. . .Подивився на Нього ось так. Він промовив: “Не бійся, — дуже-дуже тихо, сказав, — Мене послано з

Присутності Всемогутнього Бога, щоб сказати тобі, що твоє незвичайне народження. . .” Оскільки вам відомо, яким отам було моє народження. Те ж саме Світло зависло наді мною, як тільки я народився. І ось Він сказав: “Твоє незвичайне народження і неправильно зрозуміле життя було для того, щоб вказати на те, що ти маєш піти по всьому світу і молитися за хворих.” І сказав: “І незалежно від того, що в них. . .” І Він вказав (Бог, Який є моїм Суддею, знає), що Він вказав на “рак.” Сказав: “Ніщо. . . Якщо ти зробиш так, що люди повірять тобі, і ти будеш щирим, коли молитимешся, ніщо не встоїть перед твоїми молитвами, навіть рак.” Бачите: “Якщо ти зробиш так, що люди повірять тобі.”

І я бачив, що Він не був моїм—моїм ворогом, Він був моїм другом. І я не знав, чи—чи я помирав, або що відбувалося, коли Він підходив до мене ось так. І я сказав: “Отож, Пане, — сказав я, — я. . .” Звідки мені було знати про uzдоровлення і оте все подібне до цього, про оті дари? Я сказав: “Ось, Пане, я—я—я бідняк.” І я сказав: “Я посеред своїх родичів. Я—я живу разом зі своїми родичами, які бідні. Я неосвічений.” І я сказав: “І я—я не зможу, мене не—мене не зрозуміють.” Я сказав: “Мене—мене не—мене не стануть слухати.”

І Він сказав: “Як пророку Мойсею було дано два дари, знамення, — точніше, — щоб підтверджувати його служіння, так і тобі буде дано—так і тобі дано два дари, щоб підтвердити твоє служіння.” Він сказав: “Одним з них буде те, що ти візьмеш за руку людину, за яку ти молитимешся, твоєю лівою рукою за їхню праву, — і сказав, — потім просто стій собі спокійно, і то буде. . . буде певний фізичний вплив, який станеться на твоєму тілі.” І сказав: “А потім молися. І якщо воно відходить — хвороба зникла з людей. Якщо ж воно не відходить — просто попроси благословіння та йди собі.”

“Що ж, — сказав я, — Пане, я боюся, що мене не приймуть.”

Він сказав: “І наступним буде, якщо вони не стануть слухати того, тоді вони прислухаються до цього.” Сказав: “Тоді станеться так, що ти знатимеш самі таємниці їхнього серця.” Сказав: “До цього вже вони прислухаються.”

“Що ж, — сказав я, — Пане, саме тому я й тут сьогодні. Мої проповідники мені казали, що оте все, що приходило до мене, було неправильним.”

Він сказав: “Тебе було народжено в цей світ задля тієї мети.” (Бачите — “дари та покликання невідкличні.”) Він сказав: “Тебе було народжено в цей світ задля тієї мети.”

І я сказав: “Що ж, Пане, — сказав я, — то, мої проповідники сказали мені це, що то нечистий дух.” І я сказав: “Вони. . . Ось чому я тут молюся.”

І ось що Він мені процитував. Він провів мені паралель з приходом Господа Ісуса, за Його першого разу. І я сказав. . .

Ось що було дивно, друзі... Отож, я зупинюся просто тут лише на хвилинку, повернуся назад. Що лякало мене більше ніж будь-коли, кожного разу, коли мені зустрічалася ворожка, вони розпізнавали, що щось відбулося. І це просто... це просто мало не бивало мене.

Наприклад, якось одного дня мої двоюрідні брати і я проходили через одне селянське свято, і ми були просто лише хлопчиками, йшли собі мимо. І ось, в одному з тих наметів там сиділа одна ворожка, молода жінка, вродлива молода жіночка, вона сиділа там. А ми всі йшли, проходили поруч. Вона сказала: "Гей-но, ти, підійди-но сюди на хвилинку!" І троє нас, хлопців, озирнулися. А вона сказала: "Ти, в смугастому светрі," — (то був я).

І я сказав: "Так, мадам?" Я подумав, що вона, можливо, хотіла, щоб я пішов приніс їй кока-коли чи іще там чогось такого. І то була молода жіночка, мабуть, віком трошки старша за двадцять років або щось таке, сиділа там. І я підійшов, я сказав: "Так, мадам, чим я можу бути для вас корисним?"

І вона сказала: "Слухай-но, чи відомо тобі, що є певне Світло, яке супроводжує тебе? Тебе було народжено під певним знаком."

Я сказав: "Що ви маєте на увазі?"

Вона сказала: "Ось так, тебе було народжено під певним знаком. Є Світло, яке супроводжує тебе. Тебе було народжено задля Божественного покликання."

Я сказав: "Іди собі геть, жінко!"

Я пішов далі, бо моя мати завжди мені говорила, що оте все було від диявола. Вона мала слухність. Тому я... Це налякало мене.

І одного дня, в той час, як я був лісничим, я йшов до автобусу. І я зайшов у автобус. Здавалося, завжди був підвладний духам. Я стояв там, а цей моряк стояв за мною. І я їхав на патрулювання, і я їхав до Генрівільського лісництва, був в автобусі. Я продовжував відчувати щось дивне. Я озирнувся там навколо, і там сиділа одна досить огрядна жіночка, добре вдягнена. Вона сказала: "Доброго дня, як справи?"

Промовив: "Добре!"

Я подумав, що то просто жінка, ви знаєте, розмовляє, тож я просто продовжував... Вона сказала: "Я б хотіла з вами хвилинку поговорити."

Я сказав: "Так, мадам?" І я повернувся.

Вона сказала: "Чи відомо вам, що вас було народжено під певним знаком?"

Я подумав: "Іще одна з тих дивакуватих жіночок." І я просто продовжував дивитися у вікно. І ось, я не говорив ані слова, просто й далі...

Вона сказала: “Чи можу я з вами хвилинку поговорити?” А я просто продовжував. . . Вона сказала: “Припиніть поводитися так.”

Я просто й далі продовжував дивитися просто перед себе. Я подумав: “Це неввічливо.”

Вона сказала: “Я б хотіла хвилинку з вами поговорити.”

Я просто й далі продовжував дивитися вперед, і я не звертав на неї ніякої уваги. Одразу я подумав: “Мені здається, я подивлюся, чи говоритиме вона те, що і всі з них.” Я повернувся, я подумав: “О-о, оце так! Від цього я тремтітиму, я знаю.” Тому що, я ненавидів думати про це. Повернувся.

Вона сказала: “Мабуть, мені краще пояснити, хто я.” Вона сказала: “Я астролог.”

Я сказав: “Я й подумав, що ви хтось така.”

Вона сказала: “Я направляюся до Чікаго, щоб провідати свого сина, він баптистський служитель.”

І я промовив: “Так, мадам.”

Вона сказала: “Чи казав вам хто коли-небудь, що вас було народжено під певним знаком?”

Я сказав: “Ні, мадам.” Я збрехав їй там, розумієте, і я сказав. . . просто хотів подивитися, що вона скаже. І вона сказала. . . Я сказав: “Ні, мадам.”

А вона сказала: “Не. . . Служителі вам ніколи не говорили?”

Я сказав: “Я не маю нічого спільного зі служителями.”

І вона сказала: “Угу.”

І я сказав. . . вона—вона сказала мені. . . я сказав: “Отак. . .”

Вона сказала: “Якщо я точно вам скажу, коли ви народилися, чи повірите ви мені?”

Я сказав: “Ні, мадам.”

І вона сказала: “Що ж, я можу вам сказати, коли ви народилися.”

Я сказав: “Я не вірю в це.”

І вона сказала: “Ви народилися 6-го квітня 1909 року о п'ятій годині ранку.”

Я сказав: “Це так.” Я сказав: “Звідки вам це відомо?” Я сказав: “Скажіть цьому моряку отут, коли він народився.”

Вона сказала: “Я не можу.”

І я сказав: “Чому? Як ви про це дізналися?”

Сказала: “Слухайте—но сюди, добродію.” Вона сказала, коли вона вже почала говорити про цю астрономію, і вона сказала: “Кожні стільки-то років. . .” Сказала: “Ви пам'ятаєте, коли з'явилася вранішня зірка, яка привела мудреців до Ісуса Христа?”

А я начебто як обманював, ви розумієте, я сказав: “Ну, мені нічого не відомо про релігію.”

І вона сказала: “Ну що ж, ви чули про те, як мудреці йшли, щоб побачити Ісуса.”

Я сказав: “Так.”

І вона сказала: “Гаразд, ким був мудрець?”

“О-о, — сказав я, — вони були просто мудрецями, це все, що мені відомо.”

Вона сказала: “Гаразд, що таке мудрець?” Вона сказала: “Те ж саме, що і я — астролог, їх називали ‘спостерігачі за зірками.’” І вона сказала: “Знаєте, перш ніж Бог щось робить на—на землі, Він завжди проголошує це на небі, а потім вже на землі.”

І я сказав: “Я не знаю.”

І вона мовила: “Добре...” Вона назвала дві чи три...три зірки, як-от: Марс, Юпітер та Венера. То були не вони, але вона сказала: “Їхні траєкторії перетнулися і зійшлися разом і утворили...” Сказала: “Там було троє мудреців, які прийшли, щоб зустрітися з Господом Ісусом, один був з родоводу Хама, а другий — з Сима, а інший — з Яфета.” І сказала: “Коли вони зійшлися разом при Вифлеємі, ці три зірки, від яких вони були...Кожна людина на землі, — сказала, — вони мають якесь відношення до зірок.” Сказала: “Спитайте он того моряка, коли місяць виходить і небесна планета виходить, чи не наступає разом з цим приплив і чи не прибуває.”

Я сказав: “Мені нема потреби питати його про це, я знаю це.”

І вона сказала: “Отак, ваше народження має якесь відношення до зірок отам на висоті.”

І я сказав: “Ну що ж, я цього не знаю.”

І вона сказала: “Отож, оці троє мудреців прийшли.” І сказала: “Коли вони, три зірки, коли вони...Вони прийшли з різних напрямків, і вони зустрілися при Вифлеємі. І вони сказали, що вони дізналися і порадилися, і один був з родоводу Хама, Сима і Яфета, трьох синів Ноя.” І вона сказала: “Потім вони прийшли і вклонилися Господу Ісусу Христу.” І сказала: “Коли вони відходили, — сказала, — вони принесли подарунки і поклали перед Ним.”

І сказала: “Ісус Христос говорив за Свого служіння, що коли цю Євангелію буде проповідано всьому світу (народом Хама, Сима та Яфета), тоді Він прийде знову.” І вона сказала: “І ось, оті планети, небесні планети, коли вони рухаються по колу...” Сказала: “Вони розійшлися. Як відомо, з тих пір вони ніколи не були на землі. Але, — мовила, — кожні ось стільки-то сотень років, їхні орбіти перетинаються ось *так*.” (Якщо тут, часом, є астрonom, він, мабуть, знає, про що вона говорила, я ж, ні.) Отож, коли вона говори-...Сказала: “Вони ось так перетинаються.” І сказала: “На

честь найвеличнішого дару, який коли-небудь було дано людству, коли Бог віддав Свого Сина. Коли оті планети знову перетинаються, ось, — сказала, — Він посилає на землю іще один дар.” І сказала: “Вас було народжено при перетинанні того часу.” І сказала: “Ось тому я про це й дізналася.”

Отак, тоді я сказав: “Мадам, по-перше, я нічому цьому не вірю. Я не релігійний, і я не бажаю більше слухати про це!” Відійшов подалі. І, таким чином, я досить-таки брутально обізвав її. Тож я вийшов.

І кожного разу, як якийсь... я обминав таких стороною, ось як це було. І я думав: “Чому оті демони чинять це?”

Потім проповідники, говорили: “Це диявол! Це диявол!” Вони змусили мене повірити в це.

І тоді тієї ночі там, коли я... коли Він послався на це, я спитав Його, я сказав: “Гаразд, чому ж так, що оті всі медіуми та всі такі інші, і оті одержимі демонами люди, які постійно говорили мені про Це; а оте духовенство, мої брати, кажуть мені, що то від нечистого духа?”

Я прислухався до того, що Він сказав, Оцей, Котрий на фотографії, що висить он там. Він сказав: “Як це було тоді, так воно й тепер.” І Він почав нагадувати мені, що: “Коли розпочалося служіння нашого Господа Ісуса Христа, служителі говорили: ‘Він Вельзевул, диявол’; але демони казали: ‘Він Син Божий, Святий Ізраїлев.’ Демони... І погляньте на Павла та Варнаву, коли вони там проповідували. Служителі говорили: ‘Оці люди перевертають увесь світ догори дном. Вони нечестиві, вони—вони — диявол.’ А якась там ворожка на вулиці, розпізнала, що Павло та Варнава були Божими людьми, казала: ‘Це Божі люди, які звіщають нам дорогу Життя.’” Чи не так? “Спіритисти та віщуни, одержимі дияволом люди.”

Але ми настільки закисли в богослов’ї, що ми вже нічого не знаємо про Дух. Я сподіваюся, що ви любитимете мене після цього. Але саме так воно є. Я маю на увазі п’ятидесятників, також! Це так. Самі лише вигукування і танці ще не значать, що ви щось знаєте про Дух.

Це є особистий контакт, обличчям до обличчя — ось що вам потрібно. Ось яку Церкву Бог готується підняти, це так, коли вони зберуться разом в єдності та силі, в Дусі.

І Він послався на це. І Він розповів мені про те, як служителі неправильно зрозуміли Це, і запевнив мене, що служителі зрозуміли Це неправильно. І коли Він розповів мені все про це та про те, як Ісус...

Я сказав: “Гаразд, як же щодо цього, отого всього, що відбувалося зі мною?”

І, розумієте, Він сказав: “Це примножуватиметься і ставатиме все сильнішим і сильнішим.” І Він послався мені, розповідаючи

мені, як Ісус робив це; те, як Він прийшов, і Він був підвладний Силі, яка могла знати наперед різні речі і розповісти жінці біля колодязя, не претендував бути зцілителем, стверджував, що робить оте все саме так, як Батько виявляв Йому.

Я сказав: “Гаразд, який же то був дух?”

Він сказав: “То був Святий Дух.”

Тоді там у мене всередині щось сталося, що я усвідомив, що те, від чого я відвертався, було тим, для чого Бог привів мене сюди. І я усвідомив, що це було так само, як з отими фарисеями за минулих днів, вони неправильно витлумачили мені Писання. Тому відтоді я взяв своє тлумачення Цього — те, що сказав був Святий Дух.

Я сказав Йому: “Я піду.”

Він сказав: “Я буду з тобою.”

І Ангол знову відступив у Світло, яке почало обертатися і обертатися і обертатися навколо Його ніг ось так, увійшов у Світло і вийшов з приміщення.

Додому я повернувся новою людиною.

Пішов до церкви і розповів людям про це. То... було в неділю ввечері.

А в середу ввечері вони привели туди одну жінку, одну з медичних сестричок з Майо, що помирала від раку, була вже сама лише тінь. Коли я пішов туди, щоб взятися за неї, перед цим прийшло видіння, показало, що вона знову працює медсестрою. І вона в книзі записів Луїзвілла “вже багато років як померла.” Ось вона тепер у Джефферсонвіллі, працює медсестрою, багато років працює медсестрою. Бо, я поглянув туди, і я побачив оте видіння. Я обернувся, навряд чи усвідомлюючи, що я робив, стояв там, я увесь затремтів, коли вони вперше привели отой випадок і поклали її туди. І медсестри та інші стояли навколо неї, а вона лежала там, і її обличчя геть усе запало і її очі ввалилися.

Марджі Морган. Якщо ви захочете її написати, то це 411-та Ноублок Авеню, Джефферсонвілл, Індіана. Або пишіть до лікарні Кларка Каунті, Джефферсонвілл, Індіана. Нехай вона вам засвідкує.

І я поглянув туди. І ось той перший випадок, бачу, як тут з’являється, прийшло видіння. Я бачив, як та жіночка знову працює медсестрою, ходить повсюди, міцна, дуже й здорова. Я сказав: “ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ: ‘Ти житимеш і не помреш!’”

Її чоловік, людина дуже висока у цих світських речах, зиркнув на мене ось так. Я сказав: “Добродію, не бійтеся! Ваша дружина житиме.”

Він покликав мене надвір, мовив...назвав двох чи трьох лікарів, сказав: “Ти їх знаєш?”

Я сказав: “Так.”

“Ось, — сказав, — я разом з ним грав у гольф. Він сказав: ‘Рак геть обгорнув її тканини, її не можна промити навіть клізмою.’”

Я сказав: “Мені все одно, що там в неї! Але щось отут, я побачив видіння! І той Чоловік, що розповів мені, сказав, що б я не побачив, сказати це, і це буде так. І Він сказав мені, і я вірю цьому.”

Хвала Богові! Через декілька днів відтоді вона вже сама прала, ходила повсюди. Зараз вона важить приблизно сто шістьдесят п’ять фунтів, цілком здорова.

Потім, коли я прийняв, це відійшло геть. Потім мені подзвонив Роберт Догерті. І ось воно пішло, через Техас, по всьому світу.

І одного вечора, десь приблизно четвертого чи п’ятого разу. . . (Я не міг зрозуміти говоріння мовами та іншого. Я вірив у хрищення Святим Духом, вірив, що люди можуть говорити мовами.) І одного вечора, коли я виходив на. . . у катедральному соборі, у Сан-Антоніо, Техас, виходив туди, один добродій, що сидів отут, почав говорити мовами, неначе застрочив з дробовика, або з кулемета, швидко. А позаду, отам позаду, піднявся один добродій і сказав: “ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ! Цей чоловік, що йде до платформи, виходить наперед зі служінням, яке було призначене Всемогутнім Богом. І як Івана Христителя було послано як передвісника приходу Ісуса Христа, так і він несе служіння, яке спричинить Другий Прихід Господа Ісуса Христа.”

Я мало не провалився крізь землю. Я підняв очі, я промовив: “Ви знаєте того чоловіка?”

Він сказав: “Ні, добродію.”

Я сказав: “Ви знаєте його?”

Він сказав: “Ні, добродію.”

Я сказав: “Ви знаєте мене?”

Він сказав: “Ні, добродію.”

Я сказав: “Що ви тут робите?”

Він сказав: “Я прочитав це в газеті.” І звичайно. . . То був перший вечір зібрань.

Я поглянув туди і я промовив: “Як ви сюди прийшли?”

Сказав: “Хтось з моїх родичів повідомив мене, що ви будете тут, — ‘Божественний зіцільтель,’ — і я прийшов.”

Я сказав: “Хіба ви взагалі не знаєте один одного?”

Він сказав: “Ні.”

О-о, оце так! Там я побачив, що та ж сама сила Святого Духа. . . Там, де одного разу в минулому я подумав, що то неправильно, і я знав, що я. . . Цей самий Ангол Божий діяв спільно з тими людьми, в яких було оте все. Хоча в них було щось намішане і досить багато плутанини і досить багато Вавилону в

цьому, але серед усього того там було щось справжнє. [Порожнє місце на плівці—Ред.] ...Христос. І я бачив, що то—то було правдивим.

О-о, минули роки, і на зібраннях люди бачили, видіння і все інше.

Одного разу фотограф засняв Його на фотографію, коли я стояв десь там в Арканзасі, я думаю, то було, приблизно у такому ж зібранні, приблизно в такій самій аудиторії. І я стояв, намагався пояснити Це. Люди знали, вони сиділи і слухали, методисти, баптисти, пресвітеріани та інші. І потім я випадково кинув погляд, входить до дверей, ось Воно ввійшло: “Гу-у-у-у-ш, гу-у-у-у-ш!”

Я сказав: “Мені більше не потрібно буде говорити, бо ось Воно йде.” І Воно наближалось, і люди почали волати. Підійшло туди, де я був, і осіло поруч.

Якраз коли Воно осідало, один служитель підбіг і сказав: “Слухайте, я бачу Це!” А Воно засліпило його, дуже—дуже сильно, відхитнувся назад. Ви можете подивитися на його фотографію якраз там в книзі і побачити це, як він відхитнувся назад, з головою, схиленою *отак*. Ви можете побачити його фото.

І там Воно осіло. Того разу тільки фотограф з газети засняв Його. Але Господь не був готовий.

І одного вечора в Х'юстоні, Техас, коли, о-о, тисячі тисяч людей... В нас було вісім сотень... вісім тисяч у тому, як воно там називається, отам у концертному залі, перейшли назад до величезного Сем Х'юстон Колізеум.

І там того вечора в тих дебатах, коли баптистський проповідник сказав, що я “ніхто інший, як безсоромний лицемір та самозванець, релігійний самозванець, мене слід вигнати геть з міста,” і якраз йому й слід було бути тим, хто повинен був би зробити це.

Брат Босворт сказав: “Брате Брангаме, невже ти дозволиш, щоб щось отаке відбувалося? Кинь йому виклик!”

Я сказав: “Ні, добродію, я не вірю в сварки. Євангелію створено не для того, щоб з'ясовувати стосунки, Її створено для того, щоб жити.” І я мовив: “Немає значення, як там ви його переконаєте, він чинитиме так само.” Я сказав: “Він... для нього це не матиме ніякої різниці. Якщо Бог не може проговорити до його серця, то як зможу я?”

Наступного дня в пресі з'явилося, сказали: “Це виявляє, з якого тіста їх зроблено,” — у хроніках Х'юстона. Сказали: “Одразу видно, з якого тіста їх зроблено, вони бояться захистити те, що вони проповідують.”

Старий Брат Босворт прийшов до мене, йому тоді вже було далеко до сімдесяти, чудовий старий брат, поклав свою руку мені на плече, мовив: “Брате Брангаме, — сказав він, — ти хочеш сказати, що ти не встанеш на захист цього?”

Я сказав: “Ні, Брате Босворте. Ні, добродію. Я не збираюся відстоювати це.” Я сказав: “Це нічого не дасть.” Я сказав: “Лише призведе до з’ясування стосунків, коли ми залишимо платформу.” Я сказав: “Я зараз проводжу зібрання, і я не хочу отаким чином розривати оте все на шматки.” Я сказав: “Просто нехай він собі йде далі.” Я сказав: “Оце і все, він просто здійсмає галас.” Я сказав: “В нас вже були такі раніше, і розмовляти з ними — це нічого не дає.” Я сказав: “Вони просто йтимуть далі, тримаючися самих себе.” Я сказав: “Якщо вони одного разу прийняли пізнання Правди, і потім вони не приймають Її, Біблія сказала, що вони перетнули лінію кордону, і їм ніколи не буде вибачено ані в цьому світі, ані в прийдешньому світі. Вони називають Це ‘дияволом,’ і вони не можуть інакше. Вони одержимі релігійним духом, котрий є диявол.”

Хто знає, що це правда, що диявольський дух — він релігійний? Авжеж, добродію, вони настільки фундаментальні, наскільки це взагалі можливо. І, ось, потім, це пішло не дуже-то легко, коли я сказав “фундаментальні,” але це є правда. “Мають вигляд благочестя і відрікаються його Сили.” Це так. Знамення та чуда — це те, що підтверджує Бога, завжди. І Він сказав, що за останніх днів буде те ж саме. Та зверніть увагу!

Старий Брат Босворт, я... він збирався прийти разом зі мною, і він був досить-таки втомлений; він повернувся з Японії, він збирався бути тут. Він поїде далі, щоб бути разом зі мною в Лаббоці. І тому він був... в нього була невеличка, неприємна простуда, тож він не зміг прийти на оцю, він та його дружина. І тому він... .

Всі думали, що він схожий на Халева. Він стояв там, він сказав: “Що ж, Брате Брангаме, — (отой погляд, сповнений почуття власної гідності, ви розумієте), він сказав, — дозволь мені піти зробити це, — і сказав, — якщо ти не хочеш.”

Я сказав: “О, Брате Босворте, я—я не хочу, щоб ти йшов і робив це. Ти встрянеш у сварку.”

Він сказав: “Не буде жодного образливого слова.”

І ось, просто перш ніж я закінчу, послухайте оце. Він пішов туди. Я сказав: “Якщо ти не сваритимешся, тоді гаразд.”

Сказав: “Я обіцяю не сваритися.”

Того вечора в тій аудиторії зібралося близько тридцяти тисяч людей. Брат Вуд, що сидить ось тут, був присутній того разу, і сидів в тій аудиторії. І я... .

Мій хлопець сказав, тобто... Моя дружина сказала: “Ти не підеш на те зібрання?”

Я сказав: “Ні. Я не хочу йти туди і слухати оті з’ясування стосунків. Ні. Я не хочу йти туди і слухати це.”

Коли настав вечір, Щось сказало: “Іди туди.”

Я взяв таксі, свого брата, і дружину та своїх дітей, ми поїхали туди. І я піднявся нагору на тридцятий балкон, високо вгору отак, і сів там.

Старий Брат Босворт вийшов туди просто як старий дипломат, ви розумієте. Він виписав деякі... В нього там було виписано з Біблії шістьсот різних обітниць. Він сказав: “Отож, докторе Бест, чи не підніметеся ви сюди та чи не візьмете одну з цих обітниць та спростуєте це Біблією. Кожна з цих обітниць знаходиться в Біблії, які стосуються того, що Ісус Христос уздоровлює хворих за цього дня. Якщо ви зможете взяти одну з цих обітниць і, за допомогою Біблії, заперечите це Біблією, я сяду на місце, потисну вам руку, скажу: ‘Ви маєте слухність.’”

Він сказав: “Я вже поклопочуся про це, коли я вийду туди!” Йому до смерті хотілося, щоб він зміг стерти на порох Брата Босворта, розумієте.

Тож Брат Босворт сказав: “Гаразд, Брате Бест, я спитаю у вас про одне, і якщо ви відповісте мені ‘так’ або ‘ні,’ — мовив, — ми негайно ж припинимо дебати.”

І він сказав—він сказав: “Я вже поклопочуся про це!”

Він спитав арбітра, чи можна йому спитати його. Сказав: “Так.”

Він сказав: “Брате Бест, чи були застосовані до Ісуса відкупительні імена Єгови? ‘Так’ або ‘ні’?”

Цим воно і вирішилося. Це було все. Кажу вам, я просто відчув, як щось просто пронизало мене всього. Я ніколи не думав про це, сам, розумієте. І я подумав: “О-о, оце так, він не зможе відповісти! Ось і все.”

Він сказав: “Що ж, докторе Бест, я—я стривожений.”

Він сказав: “Я вже поклопочуся про це!”

Мовив: “Я стривожений, що ви не можете відповісти на моє найслабкіше запитання.” Він просто стояв цілком незворушний, і він знав, де він стояв. І тоді він просто сів на місце з тим Писанням.

Сказав: “Бери свої тридцять хвилин, я дам відповідь після цього!”

І старий Брат Босворт став там і взяв оте Писання і так пов’язав того чоловіка, що його обличчя настільки стало червоним, що об нього можна було б запалити сірника, майже.

Він піднявся звідти, розгніваний, і шпурнув папери на підлогу, піднявся туди і відпроповідував добру кемпбеллітську проповідь. Я був баптистом, мені відомо, в що вони вірять. Він ніколи... Він проповідував на тему воскресіння: “Коли оце смертне зодягнеться в безсмертя,” — ось тоді в нас буде Божественне уздоровлення.” Оце так! Навіщо нам Божественне уздоровлення після того, як ми вже безсмертні (“коли оце смертне

зодягнуться в безсмертя” — воскресіння мертвих)? Він навіть сумнівався щодо чуда, яке Ісус вчинив з Лазарем, сказав: “Він помер знову, і це було лише тимчасовим.” Бачите?

І коли він ось так дійшов до кінця, він сказав: “Виведіть отого Божественного зцілителя, і нехай я побачу, як він звершає!”

Потім в них було трошки бруду. Брат Босворт сказав: “Мене дивує, Брате Бест, що ви не відповідаєте на одне питання, яке я поставив вам.”

І тоді він страшно розлютився, він сказав: “Виведіть отого Божественного зцілителя, і нехай я побачу, як він звершає!”

Сказав: “Брате Бест, ви вірите в спасіння людей?”

Він сказав: “Звичайно!”

Він сказав: “Чи хотіли б ви, щоб вас називали Божественним спасителем?”

Сказав: “Звичайно ж ні!”

“Ні... Це ж не робить з вас Божественного спасителя з тієї причини, що ви проповідуєте спасіння душ.”

Він сказав: “Ну, звичайно ж ні!”

Сказав: “Так само це не робить з Брата Брангама Божественного зцілителя через те, що він проповідує Божественне uzдоровлення для тіла. Він не є ніяким Божественним зцілителем, він просто вказує людям на Ісуса Христа.”

І він сказав: “Виведіть його, і нехай я побачу, як він звершає! Дайте мені поглянути на тих людей, через рік від сьогодні, і я скажу вам, повірю я в Це чи ні.”

Брат Босворт сказав: “Брате Бест, це звучить як іще один випадок на Голгофі — ‘Зійди з Хреста, і ми повіримо Тобі.’” Розумієте?

І ось, о-о, тоді він справді вибухнув. Він сказав: “Дайте мені побачити, як він звершає! Дайте мені побачити, як він звершає!” Арбітри примусили його сісти на місце. Він пішов туди, і там стояв один проповідник з п’ятидесятників, він просто дав йому ляпаса, через усю платформу. І тому, тоді вони зупинили його. (А Брат Босворт сказав: “Сюди, сюди! Ні, ні.”) Отож, арбітри примусили його сісти на місце.

Піднявся Реймонд Річі, промовив: “Це така позиція Південної Баптистської Конвенції?” Сказав: “Ви, баптистські служителі, цього чоловіка прислала сюди Південна Баптистська Конвенція, чи він прийшов сам по собі?” Вони не відповідали. Він сказав: “Я вас питаю!” Він знав їх, кожного.

Вони сказали: “Він прийшов сам по собі.” Тому що я знаю, що баптисти вірять у Божественне зцілення, теж. Тож потім він сказав: “Він прийшов сам по собі.”

І потім, ось що сталося потім. Потім Брат Босворт сказав: “Я знаю, що Брат Брангам зараз в зібранні, якщо він бажає прийти та розпустити зібрання — то дуже добре.”

І ось, Говард сказав: “Сиди тихо!”

Я сказав: “Я сиджу тихо.”

І якраз тоді прийшло Щось, почало обертатися, і я знав, що То був Ангел Господній, сказав: “Піднімайся!”

Десь близько п'ятисот людей зціпили свої руки *отак*, утворивши прохід, вийшов на платформу.

Я сказав: “Друзі, я ніякий не Божественний зцілитель. Я ваш брат.” Я сказав: “Брате Бест, без жодного. . .” Або: “Брате Бест, — сказав я, — без жодного бажання принизити вас, брате мій, ні в якому разі. Ви маєте право на свої переконання, так само й я.” Я сказав: “Звичайно, ви розумієте, що ви не змогли довести це, вашу точку зору, Брату Босворту. Так само ви не змогли б цього зробити і комусь іншому, хто уважно читав у Біблії, хто знає оте все.” І я сказав: “Щодо ж uzдоровлення людей — я не можу uzдоровити їх, Брате Бест. Але я тут кожного вечора, якщо ви бажаєте побачити, як Господь звершує чуда — приходьте. Він чинить це кожного вечора.”

А він сказав: “Я хотів би побачити, як ви зцілите когось, і дозвольте мені поглянути на них! Ви, можливо, загіпнотизуєте їх своїм гіпнозом, але, — сказав, — я хотів би подивитися на них через рік!”

Я сказав: “Що ж, у вас є право перевірити їх, Брате Бест.”

Він сказав: “Ніхто крім вас, збориська твердолобих святенників-стрибунів, не вірить в отаку дурницю. Баптисти не вірять в отаку нісенітницю.”

Брат Босворт промовив: “Одну хвилиночку.” Сказав: “Хто з присутніх тут людей, за оці два тижні зібрань тут, які знаходяться в добрих стосунках з оцими гарними баптистськими церквами тут в Х'юстоні, які можуть підтвердити, що вас було uzдоровлено Всемогутнім Богом за той час, коли Брат Брангам знаходиться тут?” І більше ніж триста людей підвелось. Сказав: “То як щодо цього?”

Він сказав: “Вони не баптисти!” Сказав: “Будь-хто може засвідчити про все що завгодно, це іще не означає, що це так!”

Сказав: “Слово Боже говорить, що це так, і ви не зможете заперечити цього. І люди кажуть, що це так, і ви не можете відкинути це. То що ви збираєтеся робити з Цим?” Розумієте, ось таким чином.

Я сказав: “Брате Бест, я кажу лише тільки те, що є Правдою. І якщо я правдивий — Бог зобов'язаний підтримати Правду.” Я сказав: “Якщо Він не. . . Якщо Він не підтримає Правду, тоді Він не Бог.” І я сказав: “Я не уздоровлюю людей. Мене було народжено

з—з даром бачити різні речі, бачити, як це відбуватиметься.” Я сказав: “Я знаю, що мене неправильно зрозуміли, але я не можу більше нічого зробити, аніж сповнити переконання свого серця.” Я сказав: “Я вірю, що Ісус Христос воскрес з мертвих. І якщо Дух, який приходить та виявляє видіння та все інше, якщо це поставлено під сумнів, то прийдіть та розберіться.” Я сказав: “Оце і все.” Але я сказав: “Але щодо мене самого, то я нічого не можу зробити сам від себе.” І я сказав: “Якщо я кажу Правду, то Божий обов’язок переді мною — засвідчити, що То є Правда.”

І приблизно в той момент, Щось зійшло: “Гу-у-у-ш!” Ось Він зійшов, йдучи просто вниз. І Американська Асоціація Фотографів, Дуглас Ст’юдюз в Х’юстоні, Техас, було встановлено там велику фотокамеру (там заборонено робити знімки), засняла на фото.

Коли вони там робили знімки містера Беста, і він—він сказав, перед тим, як я зійшов туди, він сказав: “Одну хвилинку! В мене тут виходять шість ілюстрованих часописів!” Він сказав: “Ось, тепер знімайте мене!” І він тицьнув свого пальця в ніс тому старому святому чоловіку, ось так, сказав: “А тепер знімайте мене!” І вони засняли. Потім він витяг свого кулака та приставив його, мовив: “А тепер знімайте мене!” І вони засняли це ось так. Потім він зробив ось так, позуючи для своєї фотографії. Він сказав: “Ви побачите це в моєму часописі!” — ось так.

Брат Босворт стояв там і не сказав ані слова. Тоді вони просто зробили знімок Цього.

По дорозі додому того вечора, (хлопець-католик засняв оце), він сказав цьому іншому хлопцю, він сказав: “Що ти думаєш про Це?”

Він промовив: “Я знаю, що я критикував його. Те воло, що залишило горло тієї жінки, я сказав, що він загипнотизував її.” Сказав: “Я міг помилитися в цьому.”

Сказав: “Яка твоя думка щодо тієї фотографії?”

“Я не знаю.”

Вони поклали її в кислоту. Ось його фотографія, ви можете спитати його, якщо хочете. Вони пішли додому, він сидів там і палив цигарку. Ввійшов і витягнув одну Брата Босворта, то був негатив. Витягнув дві, три, чотири, п’ять, шість, і на кожній з них не було нічого. Бог не допустив би фотографії Свого освяченого молодого мужа, що стояв там з тим лицеміром, з його носом, тобто рукою, вимахуючи кулаком в нього під носом ось так. Він не дозволив би цього.

Вони витягли наступну, і там Воно було. В того чоловіка, сказали, того вечора був серцевий напад.

І вони послали цей негатив до Вашингтону, округ Колумбія. На нього було зареєстровано авторське право, відіслано назад.

І Джорджа Дж. Лейсі, голову відділу ФБР по відбитках пальців та документах і такому іншому, одного з найвизначніших

в цілому світі, привезли туди і витратили на це два дні, на перевірку фотокамери, освітлення, всього іншого. І коли ми прийшли того дня, він сказав: “Пасторе Брангам, я був вашим критиком, також.” Він сказав: “І я сказав, що то була психологія, хтось казав, що вони бачили оті Вогні і все таке подібне.” І сказав: “Ви знаєте, старий лицемір говорив, що, — (він мав на увазі невіруючого), — ‘оті зображення навколо, оте гало навкруг Христа, навкруг святих, — він сказав, — то була просто лише психологія.’” Але сказав: “Пасторе Брангам, механічне око цієї фотокамери не засніме психології! На оптичні лінзи впало Світло, тобто впало на негатив, і ось Воно з’явилося там.” І він сказав. . .

Я віддав їм це на розгляд. Він сказав: “О-о, містере, ви знаєте, яка цьому ціна?”

І я сказав: “Не для мене, брате, не для мене.” І тому він сказав. . .

Певна річ, це не матиме ефекту, поки ви живете, але одного дня, якщо цивілізація рухатиметься далі і Християнство залишиться, з цим щось станеться.

Отож, друзі, цього вечора, якщо це наше останнє зібрання на цій землі, ви та я знаходилися в Присутності Всемогутнього Бога. Свідощтво моє — правдиве. Багато-багато всього, треба було б багато книжкових томів, щоб записати це, але я хочу, щоб ви знали.

Хто з присутніх тут насправді (без фотографії) бачив Саме Світло, що стояло коло того місця, де я проповідував? Підніміть ваші руки, по всьому приміщенню, хто коли-небудь бачив Це. Бачите, близько восьми або десяти рук, тих, що сидять тут.

Ви скажете: “Чи могло—чи могло бути так, що вони бачили Це, а я не бачив Це?” Так, добродію.

Ота—ота Зірка, за якою йшли мудреці, пройшла над кожною обсерваторією, і ніхто не бачив Її, окрім них. Тільки вони були тими, хто побачив Її.

Ілля стояв там, дивився на всі оті полум’яні колесниці та все інше. А Гехазі озирався повсюди, він ніде не міг їх побачити. Бог сказав: “Відкрий йому очі, щоб він міг бачити.” І тоді він побачив їх, розумієте. Але він був порядним хлопцем, стояв там, озирався, але він не міг цього побачити. Авжеж. Деяким дано побачити, деяким — ні. І це є правда.

Але тепер, ви, що ніколи не бачили Цього, ніколи не бачили Цього, і ви, які бачили Це вашими природними очима і ніколи не бачили фотографії, хоч ті, хто бачить фото, мають більший доказ, аніж ви, хто бачив Це вашими природними очима. Тому що ви, вашими природними очима, могли помилитися, це могло бути оптичним обманом. Чи не так? Але То не оптичний обман. То є Правда, де наукове дослідження доводить, що То є Правда. Тому, це зробив Господь Ісус.

“Тоді що ж Це таке, на твою думку, — скажете ви, — Брате Брангаме?”

Я вірю, що Це той самий Полум'яний Стовп, який вів дітей Ізраїлю з Єгипту до Палестини. Я вірю, що Це той самий Ангол Світла, що прийшов до—до в'язниці та прийшов до Святого Петра і торкнувся його, і пішов вперед і відкрив двері і вивів його у світло. І я вірю, що То є Ісус Христос той самий вчора, сьогодні та навіки. Амінь! Він сьогодні є тим самим Ісусом, яким Він був учора. Він навіки буде тим самим Ісусом.

І в той час, як я говорю про Це, те саме Світло, яке на фотографії, знаходиться на... стоїть не далі ніж за два фути від того місця, де я стою просто зараз. Це так. Я не можу бачити Його своїми—своїми очима, але я знаю, що Він стоїть тут. Я знаю, що просто зараз Він осідає глибоко в мене всередині. О-о! Якби ви тільки могли пізнати різницю, коли сила Всемогутнього Бога схоплює, і наскільки все виглядає по-інакшому!

Це виклик кожному. Я не збирався молитися ні за кого з хворих, я збирався звершити віддання. Але видіння висить над людьми. Угу. Бог знає це. Я не збираюся викликати ніякої молитовної черги, я просто залишу вас сидіти там на ваших місцях. В кого з вас, присутні, нема молитовної картки? Хочу побачити вашу руку. Хтось, в кого нема молитовної картки, нема молитовної картки.

Темношкіра жіночка, що сидить тут, я бачу, як ви піднімали ваші руки. Це так? Просто підійміться, щоб я міг вирізнити вас лише на мить. Я не знаю, що скаже Святий Дух, але ви дивитесь на мене дуже-дуже широко. У вас нема молитовної картки? Якби Всемогутній Бог відкрив мені, в чому ваша проблема... Я роблю це лише для початку, просто щоб розпочати. Чи вірите ви, що я є... Ви знаєте, що нема нічого... в мені нема нічого доброго. Якщо ви заміжня жінка, я не більший за вашого чоловіка. Я просто людина. Але Ісус Христос є Божим Сином, і Він послав Свого Духа, щоб підтвердити оце все.

Якщо Бог розповість мені, що з вами негаразд (і вам відомо, що я взагалі жодним чином не мав контакту з вами), чи будете ви вірити всім своїм серцем? [Сестра пояснює—Ред.] Благословить вас Бог. В такому разі ваш високий кров'яний тиск залишив вас. Ось що у вас було. Чи не так? Тоді сідайте.

Ви просто повірте в це одного разу! Я закликаю будь-кого повірити Цьому.

Гляньте-но сюди, дозвольте мені вам щось розповісти. Марта, йшла до Господа Ісуса. Той дар не було б ніколи задіяно... Після того, як Батько вже виявив Йому, що Він збирався зробити. Його ніколи не було б задіяно. Але вона сказала: “Господи, я... Коли б Ти був тут, то мій брат би не помер.” Мовила: “Та й тепер, знаю я, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог.”

Він сказав: “Я — Воскресіння і Життя, той, хто вірить в Мене, хоч він і вмере — буде жити. І кожен, хто живе та вірить в Мене, повіки не вмере. Чи віриш ти в це?”

Слухайте, що вона сказала. Вона сказала: “Так, Господи. Я вірю, що все, що Ти сказав — Правда. Я вірю, що Ти — Син Божий, який повинен був прийти в цей світ.” Ось її підхід, покірливо.

Ви почуваєтеся інакше, чи не так, леді? Так. Це так.

Жіночка що сидить якраз отам, отам поруч з вами, також, страждає на артрит та жіночі проблеми. Чи не так, леді? Підійміться лише на хвилинку, жіночка в червоній сукні. Ви були настільки близько, видіння прийшло до вас. Артрит, жіночі проблеми. Це так? І ось у вашому житті щось є (у вас є—бачу вас ясно й виразно): у вашому житті багато неспокою, багато проблем. І ця проблема стосується вашого коханого, це ваш чоловік. Він п'яничка. Він не хоче ходити до церкви. Якщо це так, підніміть свою руку. Благословить вас Бог, леді. Тепер ідіть додому і прийміть своє благословіння. Вас уздоровлено, над вами стає світліше.

Чоловік, що сидить якраз наступним, також, там. Ви, добродію, чи вірите ви всім своїм серцем? У вас втрачено одне з ваших відчуттів, і це відчуття нюху. Чи не так? Якщо так, помашіть своєю рукою. Прикладіть свою руку собі до рота, ось так, скажіть: “Господи Ісусе, я вірю Тобі всім своїм серцем.” [Брат каже: “Господи Ісусе, я вірю Тобі всім своїм серцем.”—Ред.] Благословить вас Бог. Тепер ідіть, і ви приймете своє uzдоровлення.

Майте віру в Бога! Що ви всі думаєте про Це, отам позаду? Чи вірите ви? Будьте побожні!

Отам позаду якраз в кутку сидить одна жіночка. Я бачу, що Світло висить над нею. Це єдиний спосіб, як я можу розповісти про це, коли Світло висить. *Оце* Світло висить просто там над тією жіночкою. Можливо, лише за хвилину, якщо я зможу побачити, що там. Це розіб'є...Ця жіночка страждає на—на серцеву хворобу. Вона дивиться просто на мене.

І її чоловік сидить поруч з нею. І в її чоловіка якась хвороба, він просто хворіє, порушено перетравлення їжі, хворий. Чи не так, добродію? Підніміть свої руки, якщо це справді так. Це так, ви, жіночка, отам у невеличкому шарфу. Добродію, це так? У вас сьогодні було порушення перетравлення їжі? У вас розлад шлунку, чоловіче. Це так.

Ви всі вірите всім своїм серцем, ви обидва? Ви приймаєте Це? Добродію, кажу вам, ви теж, я бачу (вашу руку піднято) звичку паління. Киньте це робити. Ви палите сигари, вам не слід цього робити, спричинює вам хворобу. Хіба не так? Якщо так, помашіть своєю рукою ось так. Ось що вас бентежить. Це погано впливає на ваші нерви. Викиньте оті. . .гидоту геть і більше не робіть цього, і

ви подолаєте це, і все буде гаразд, і серцева хвороба у вашої жінки залишить її. Ви вірите в це? Хіба це не так? Мені звідси не видно вас, і ви це знаєте, але ви носите сигари на... у—у вашій кишені спереду. Це так. Викладіть оте все геть і покладіть свою руку на вашу дружину, скажіть Богові, що ви покінчили з отією дурницею, ви поїдете додому здоровими, ви та ваша дружина видужаєте. Благословенно нехай буде Ім'я Господа Ісуса!

Ви вірите всім своїм серцем?

Оця жіночка, що сидить тут, дивиться на мене тут. Ви на... отут на передньому сидінні, сидите якраз тут. Жіночка з... дивиться на мене, сидить якраз отам. Ви не... У вас є молитовна картка, леді, якраз тут? У вас нема молитовної картки? Чи вірите ви всім своїм серцем? Ви вірите, що Ісус Христос може зробити вас здоровою?

Що ви думаєте про Це, ви, що сидите поруч з нею? Чи є у вас молитовна картка, леді? Нема? Ви хочете бути здорові, також? Чи хотіли б ви знову почати їсти, як ви їли раніше, щоб позбутися шлункових проблем? Чи вірите ви, що Ісус uzдоровлює вас зараз? Підійміться, якщо ви вірите, що Ісус Христос uzдоровив вас. У вас була виразка шлунку, чи не так? Це було спричинено нервовим станом. Ви на протязі довгого часу нервувалися. Особливо кислотність та інше, тобто, я маю на увазі, виділяється кислота, і спричинює чутливість ваших зубів, коли ви відригуете їжу назад до рота. Це правда. Так, добродію. Це виразка шлунку, вона знаходиться в нижній частині вашого шлунку. Іноді виникає печія, особливо після того, як з'їсте підсмаженого хліба з маслом. Це так? Я не читаю ваші думки, але Святий Дух не помиляється. Вас uzдоровлено. Ідіть додому, будьте здорові.

Як щодо вас, отам позаду в цьому напрямку? Деякі з вас там без молитовної картки, підніміть свою руку. Той, хто без молитовної картки. Гаразд, перебувайте в побожності, вірте всім своїм серцем. Як щодо тих, які вгорі на балконі? Майте віру в Бога.

Я не можу зробити цього сам по собі, це лише тільки Його верховна благодать. Ви вірите? Я можу сказати лише тільки коли Він виявляє мені. Оскільки ваша віра... Я кажу це, щоб струснути вашу віру, і потім дивлюся, куди Він мене поведе. Чи усвідомлюєте ви, що це—це не є ваш брат? Ви стоїте в Його Присутності. То не я роблю оце, це ваша віра приводить Це в дію. Я не можу привести Це в дію. Ваша віра чинить це. Я ніяким чином не можу задіяти Це. Одну хвилинку.

В цьому кутку я бачу, там сидить темношкірий чоловік, досить-таки немолодий, в окулярах. У вас є молитовна картка, добродію? Підніміться на хвилинку. Ви вірите, що я Божий слуга, всім своїм серцем? Ви думаєте про когось іншого, чи не так? Якщо так, помашіть своєю рукою. Не тому що це я, ваш брат. Отож, у вас нема молитовної картки. Ви жодним чином не попали б у

чергу, тому що у вас нема молитовної картки. Тепер, якщо в когось з вас є молитовні картки, то не—не—не піднімайтеся, розумієте, бо у вас буде можливість стати в чергу.

Але я бачу, що Світло просто висить над ним. Це ще не відкрилося у видіння. Я не можу уздоровити вас, брате, я не можу. Тільки Бог може це зробити. Але у вас—у вас—у вас є віра. Ви вірите. І є дещо—щось таке, те—те, чим воно спричинене, якимось чином.

Якщо Всемогутній Бог скаже цьому чоловікові, в чому його проблема, то ви, всі інші, приймете своє uzдоровлення? Ось чоловік, стоїть за добрих десять—п'ятнадцять ярдів від мене, я ніколи в своєму житті не бачив його. Він просто чоловік, що стоїть там. Якщо Всемогутній Бог відкриє, що з цим чоловіком негаразд, кожен з вас повинен вийти просто звідси здоровою людиною. Що Бог може зробити іще? Хіба не так?

Добродію, у вас нічого поганого. Ви послабли, трошки прокидаєтеся вночі, виснаження та інше, але не в цьому ваша проблема. Ваша проблема стосується вашого сина. І ваш син знаходиться в якійсь психіатричній лікарні, і в нього роздвоєння особи. Це так? Помашіть своєю рукою, якщо це так. Це саме так.

Хто тепер вірить, що Ісус Христос Син Божий стоїть тут? Підведімося та віддамо хвалу та приймемо наше uzдоровлення.

Всемогутній Боже, Автор Життя, Той, Хто дає кожний добрий дар, Ти знаходишся тут, той самий Господь Ісус Христос, той самий вчора, сьогодні та навіки.

І, сатано, ти вже достатньо довго залякував цих людей, вийди з них геть! Я закликаю тебе живим Богом, Присутність Якого у формі Полум'яного Стовпа зараз тут — залиш цих людей! І вийди з них геть, в Ім'я Ісуса Христа!

Кожен з вас, підніміть свої руки та хваліть Бога, та прийміть своє uzдоровлення, кожен. [Громада хвалить Бога—Ред.]

БРАТ ВІЛЛІАМ МАРРІОН БРАНГАМ

“Історія мого життя” було викладено в неділю по обіді, 19 квітня 1959 року, в Храмі Ангола в Лос-Анжелесі, штат Каліфорнія, США.

“Як Ангол прийшов до мене, та його доручення” було викладено в понеділок увечері, 17 січня 1955 року, у Вищій Технічній Школі в Чікаго, штат Іллінойс, США.

Ці Послання Брата Вілліама Марріона Брангама, спочатку надруковані англійською у книзі *“Сліди На Пісках Часу”* у квітні 1975 року, були взяті з магнітофонних плівок та надруковані англійською без скорочень. Цей український переклад було опубліковано в 2002 році видавництвом “Voice Of God Recordings.”

©2002 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, U.S.A.

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

Англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org